

ROZSUDEK SOUDU (pátého rozšířeného senátu)

23. listopadu 2006 *

Ve věci T-217/02,

Ter Lembeek International NV, se sídlem ve Wielsbeke (Belgie), zastoupená
J.-P. Vande Maelem, F. Wijckmansem a F. Tuytschaeverem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené G. Rozetem a H. van Vlietem, jako
zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je zrušení článků 1 a 2 rozhodnutí Komise 2002/825/ES ze dne 24. dubna 2002 o státní podpoře poskytnuté Belgií skupině Beaulieu (Ter Lembeek International) (Úř. věst. L 296, s. 60),

* Jednací jazyk: nizozemština.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý rozšířený senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby
a K. Jürimäe, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. února 2006,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

Právní úprava Společenství

¹ Článek 87 odst. 1 ES stanoví:

„Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité

podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak.“

2 Podle článku 88 ES:

„1. Komise ve spolupráci s členskými státy zkoumá průběžně režimy podpor existující v těchto státech. Navrhuje jim vhodná opatření, která vyžaduje postupný rozvoj nebo fungování společného trhu.

2. Zjistí-li Komise poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek, že podpora poskytovaná některým státem nebo ze státních prostředků není slučitelná se společným trhem podle článku 87 nebo že je zneužívána, rozhodne, že dotyčný stát ve lhůtě stanovené Komisí takovou podporu zruší nebo upraví.

Nepodrobí-li se dotyčný stát tomuto rozhodnutí ve stanovené lhůtě, může Komise nebo jiný zainteresovaný stát, odchylně od článků 226 a 227, předložit věc přímo Soudnímu dvoru.

Rada může na žádost členského státu jednomyslně rozhodnout, že podpora, kterou tento stát poskytuje nebo hodlá poskytnout, má být odchylně od článku 87 nebo nařízení podle článku 89 považována za slučitelnou se společným trhem, odůvodňují-li takové rozhodnutí mimořádné okolnosti. Zahájila-li již Komise ve

věci této podpory řízení podle prvního pododstavce tohoto odstavce, bude podáním žádosti příslušného státu Radě uvedené řízení pozastaveno až do vyjádření Rady.

Nevyjádří-li se však Rada do tří měsíců po podání této žádosti, rozhodne věc Komise.

3. Komise musí být včas informována o záměrech poskytnout nebo upravit podpory, aby mohla podat svá vyjádření. Má-li za to, že takový záměr není s ohledem na článek 87 slučitelný se společným trhem, zahájí neprodleně řízení podle odstavce 2. Dotyčný členský stát neprovede zamýšlená opatření, dokud Komise v tomto řízení nepřijme konečné rozhodnutí.“

- 3 Článek 7 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), nazvaný „Rozhodnutí Komise ukončit formální vyšetřovací řízení“, stanoví:

„1. Aniž je dotčen článek 8, může být formální vyšetřovací řízení ukončeno rozhodnutím podle odstavců 2 až 5 tohoto článku.

2. Shledá-li Komise, že po příslušných následných úpravách dotyčným členským státem oznámené opatření není podporou, zveřejní tento nález prostřednictvím rozhodnutí.

3. Shledá-li Komise, že po příslušných následných úpravách dotyčným členským státem byly odstraněny pochybnosti o slučitelnosti oznámeného opatření se společným trhem, rozhodne, že je podpora slučitelná se společným trhem (dále jen „kladné rozhodnutí“). Toto rozhodnutí blíže určí, která výjimka podle Smlouvy byla použita.

4. Komise může připojit ke kladnému rozhodnutí podmínky, za kterých může být podpora považována za slučitelnou se společným trhem, a může stanovit povinnosti pro umožnění kontroly plnění rozhodnutí (dále jen „podmínečné rozhodnutí“).

5. Shledá-li Komise, že oznámená podpora není slučitelná se společným trhem, rozhodne, že podpora nemůže být uskutečněna (dále jen „záporné rozhodnutí“).

6. Rozhodnutí přijatá podle odstavců 2, 3, 4 a 5 budou učiněna ihned po odstranění pochybností uvedených v čl. 4 odst. 4. Komise vyvine nejvyšší úsilí, aby přijala rozhodnutí ve lhůtě 18 měsíců od zahájení řízení. Tato lhůta může být prodloužena společným souhlasem Komise a dotyčného členského státu.

7. Po uplynutí lhůty uvedené v odstavci 6 Komise rozhodne ve lhůtě dvou měsíců na základě jí dostupných informací, pokud o to dotyčný stát požádá. Komise případně přijme záporné rozhodnutí, pokud poskytnuté informace nejsou dostatečné pro určení slučitelnosti.“

4 Článek 13 nařízení č. 659/1999 nazvaný „Rozhodnutí Komise“, stanoví:

„1. Přezkoumání možné protiprávní podpory je zakončeno přijetím rozhodnutí podle čl. 4 odst. 2, 3 nebo 4. V případě rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení je přezkoumání zakončeno přijetím rozhodnutí podle článku 7. Nesplní-li členský stát příkaz k poskytnutí informací, je rozhodnutí přijato na základě dostupných informací.

2. Aniž jsou dotčena ustanovení čl. 11 odst. 2, Komise není v případech případné protiprávní podpory vázána lhůtami stanovenými v čl. 4 odst. 5, čl. 7 odst. 6 a čl. 7 odst. 7.

3. Článek 9 se použije přiměřeně.“

5 Článek 14 nařízení č. 659/1999, který se týká navrácení podpory, stanoví:

„1. Je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil (dále jen „rozhodnutí o navrácení“). Komise nebude vyžadovat navrácení podpory, pokud by to bylo v rozporu s obecnými zásadami práva Společenství.

2. Podpora, která má být navracena podle rozhodnutí o navrácení, zahrnuje úroky v přiměřené výši stanovené Komisí. Úroky jsou splatné od data, kdy byla protiprávní podpora k dispozici příjemci, do data jejího navrácení.

3. Aniž je dotčen příkaz Soudního dvora Evropských společenství podle článku [242] Smlouvy, navrácení se provede bezodkladně a v souladu s postupy vnitrostátního práva dotyčného členského státu za předpokladu, že umožňují okamžitý a účinný výkon rozhodnutí Komise. Aniž je dotčeno právo Společenství, učiní za tímto účelem a v případě řízení před vnitrostátními soudy dotyčné členské státy všechny nezbytné kroky v rámci jejich právních řádů, včetně dočasných opatření.“

Vnitrostátní právní úprava

- 6 Královská vyhláška ze dne 7. května 1985 o emisi přednostních akcií bez hlasovacího práva akciovými společnostmi z vnitrostátních odvětví (*Moniteur belge* ze dne 11. května 1985, s. 6873, dále jen „královská vyhláška z roku 1985“) v článku 1 stanoví:

„Akciové společnosti [z některých odvětví] mohou za podmínek definovaných v této vyhlášce emitovat akcie představující jejich kapitál a bez hlasovacího práva, dále nazývané „přednostní akcie bez hlasovacího práva“.

- 7 Článek 2 královské vyhlášky z roku 1985 zejména stanoví, že Národní společnost pro restrukturalizaci vnitrostátních odvětví (dále jen „SNRSN“) může upisovat takové přednostní akcie bez hlasovacího práva.

8 Článek 3 královské vyhlášky z roku 1985 stanoví:

„Aniž jsou dotčeny podmínky stanovené touto vyhláškou, pravidla emise přednostních akcií bez hlasovacího práva, jejich podmínky a způsoby, jakož i práva s těmito akciemi spojená, jsou předmětem smlouvy, uzavřené mezi emitující společnostmi a právníckými osobami uvedenými v článku 2, které tyto akcie upisují, a jsou uvedena ve stanovách emitující společnosti. Smlouva kromě jiného upřesňuje, za jakých podmínek mohou být přednostní akcie bez hlasovacího práva zpětně odkoupeny emitující společností nebo odkoupeny třetími osobami. Cena nemůže být nižší než 80 % emisní ceny.

Smlouva uvedená v prvním pododstavci musí být předem schválena ministrem financí, ministrem hospodářských záležitostí a ministrem pro rozpočet.“

9 Článek 4 královské vyhlášky z roku 1985 stanoví:

„Emise přednostních akcií bez hlasovacího práva podléhá následujícím podmínkám:

1) přednostní akcie bez hlasovacího práva jsou a zůstanou nominativní;

2) nemohou představovat více než 49 % upsaného kapitálu;

- 3) v případě rozdělení zisku z nich vyplývá, nehledě na jakékoli opačné ustanovení stanov, právo [...] na přednostní dividendu ve výši 2 % jejich skutečně splacené emisní ceny;
- 4) nehledě na jakékoli opačné ustanovení stanov jsou přednostní, pokud jde o splacení vkladu, aniž je dotčeno právo, které jim může být přiznáno stanovami při rozdělování likvidačního zůstatku.

[...]"

Skutkový základ sporu

Skupina Verlipack a skupina Beaulieu

- ¹⁰ Skupina Verlipack byla až do prohlášení konkursu, jehož byla předmětem dne 18. ledna 1999, největším belgickým výrobcem dutého obalového skla s podílem na trhu 20 % v Belgii a 2 % v Evropské unii. Zaměstnávala 735 osob ve svých továrnách v Ghlin, Jumet a Mol (Belgie).
- ¹¹ Skupina Beaulieu, která je názvem belgického holdingu společností činných na trhu koberců a syntetických vláken, je druhým největším výrobcem koberců na světě a zdaleka největším evropským výrobcem. Skupina spadá pod holdingovou společnost Ter Lembeek International NV.

Období předcházející vstupu skupiny Beaulieu mezi akcionáře skupiny Verlipack: smlouva ze dne 30. dubna 1985 mezi skupinou De Backer (Adsum) a SNRSN

- 12 Verlipack se v roce 1985 ocitla v úpadku a její aktiva odhadnutá na částku 410 milionů belgických franků (BEF) byla převzata SA Adsum, společností skupiny De Backer, která nemá žádný vztah s žalobkyní.
- 13 Na základě smlouvy z 30. dubna 1985 vložila Adsum tato aktiva do tří nových společností, NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet a SA Verlipack Ghlin, do jejichž kapitálu vstoupila rovněž SNRSN s vkladem ve výši 620 020 000 BEF. Posledně uvedená obdržela jako protiplnění za svůj vklad do základního kapitálu akcie tzv. „kategorie B“ bez hlasovacího práva s nominální hodnotou 10 000 BEF za akcii, a jako protiplnění za vklad mimo základní kapitál podíly na zisku tak zvané „kategorie I“ a „kategorie II“. SNRSN v roce 1985 měla 49 % účast v kapitálu skupiny odpovídající pouze akciím kategorie B [čl. 3 bod 1 písm. a) smlouvy ze dne 30. dubna 1985]. Tato účast byla schválena Komisí.
- 14 V souladu se zvláštním zákonem ze dne 15. ledna 1989 nabyl Valonský region cenné papíry bez hlasovacího práva továren v Ghlin a Jumet, které se nacházejí uvnitř jeho jazykového území, a Vlámský region továrny v Mol.
- 15 Smlouva ze dne 30. dubna 1985 v článku 10 stanovila:

„Adsum přiměje společnosti k tomu, aby se s [SNRSN] dohodly, že každý rok učiní, poprvé za pět let po uzavření této smlouvy, nabídku odkoupit alespoň 10 % akcií

kategorie B a 10 % podílů na zisku kategorie I, pokud to přenesený zisk a disponibilní rezervy společnosti umožní.“

Kupní cena se bude rovnat nominální hodnotě uvedených akcií a bude činit 10 000 BEF za podíl na zisku kategorie I.

Nedojde-li mezi společnostmi a [SNRSN] k takovým dohodám, splní Adsum každopádně povinnosti stanovené v tomto článku.“

16 Tato smlouva rovněž v článku 11 stanovila:

„Adsum se zavazuje, že každé společnosti poskytne právo odkoupit akcie kategorie B a podíly na zisku kategorie I. Za tímto účelem se zavazuje sjednat s každou z nich smlouvu přebírající obsah přílohy 1 této smlouvy.“

17 Článek 14 druhý pododstavec smlouvy z 30. dubna 1985 stanovil:

„V rozsahu, ve kterém by postoupení společností Adsum akcií, které má ve společnostech, způsobilo změnu v kontrole nebo řízení společností, vyžaduje toto postoupení souhlas [SNRSN].“

18 Článek 16 smlouvy ze dne 30. dubna 1985 stanovil:

„Stanovy společností [Verlipack] se pozměňují s ohledem na doložky této smlouvy.“

19 Žalobkyně upřesňuje, aniž by jí bylo v tomto bodě Komisí protirečeno, že se nepřipojila k vypracování smlouvy ze dne 30. dubna 1985, neboť oproti tomu, co je uvedeno v bodě 7 rozhodnutí 2002/825/ES o státní podpoře poskytnuté Belgií skupině Beaulieu (Ter Lembeek International) (Úř. věst. L 296, s. 60, dále jen „napadené rozhodnutí“), nebyla v tomto okamžiku akcionářem společností Verlipack.

Vstup skupiny Beaulieu mezi akcionáře skupiny Verlipack a dodatek ze dne 18. listopadu 1987 ke smlouvě ze dne 30. dubna 1985

20 V průběhu období 1985–1987 Adsum postoupila svou účast (51 %) ve třech společnostech Verlipack jiné ze svých dceřiných společností Imcour NV, která přistoupila ke smlouvě ze dne 30. dubna 1985 a která dne 25. června 1987 vstoupila do likvidace za účelem rozdělení na tři společnosti, tedy Imcour Holding NV, Imcour Lease NV a Patrimcour NV. Akcie ve společnostech Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin a Verlipack Mol se staly majetkem Imcour Holding.

21 Při rozdělení Imcour v roce 1987 skupina Beaulieu odkoupila od skupiny De Backer akcie Imcour Holding za cenu 425 milionů BEF, a stala se tak nepřímým vlastníkem společností Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin a Verlipack Mol.

22 Dodatkem ze dne 18. listopadu 1987 ke smlouvě ze dne 30. dubna 1985 a v souladu s čl. 14 druhým pododstavcem smlouvy ze dne 30. dubna 1985 SNRSN krom toho schválila (nepřímé) postoupení tří společností Verlipack skupině Beaulieu za podmínky, že Imcour Holding a R. De Clerck přistoupí ke smlouvě ze dne 30. dubna 1985. SNRSN navíc požadovala, aby se skupina Beaulieu rovněž zavázala, že tři společnosti Verlipack udrží v činnosti o dva roky déle. Tento dodatek byl podepsán všemi dotčenými stranami, tedy Adsum, SNRSN, Imcour Holding, R. De Clerck a W. De Backer.

23 Podle článku 3 dodatku ze dne 18. listopadu 1987:

„Ode dne 1. října 1987 se níže podepsané Imcour NV a R. De Clerck neodvolatelně zavazují převzít a vykonat všechna práva a povinnosti, které k tomuto dni má Adsum NV a W. De Backer, tak jak byly definovány ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985 a její příloze.“

24 Článek 4 tohoto dodatku uváděl:

„S přihlédnutím k článkům 1 a 3 je namístě od 1. října 1987 chápat ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985 a v její příloze ‚Imcour NV‘ namísto ‚Adsum NV‘ a ‚R. De Clerck‘ namísto ‚W. De Backer‘ [...]“

25 Článek 5 uvedeného dodatku stanovil:

„Právo na odkoupení je zachováno za podmínek stanovených v příloze smlouvy ze dne 30. dubna 1985, pokud jde o SA Verlipack Ghlin, Mol a Jumet.“

Povinnost odkoupení akcií a podílů na zisku SNRSN třemi společnostmi Verlipack obsažená ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985

- 26 Dne 1. května 1990, vzhledem k tomu, že uplynulo pětileté období stanovené v článku 10 smlouvy ze dne 30. dubna 1985, vstoupila v platnost povinnost ročního odkoupení 10 % akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I. Podle žalobkyně, a aniž by jí bylo v tomto bodě protiřečeno Komisí, belgické veřejné orgány od těchto tří společností Verlipack požadovaly splnění povinnosti odkoupení jejich akcií kategorie B a jejich podílů na zisku kategorie I. Z důvodu jejich insolventnosti musela skupina Beaulieu postupovat podle velmi přesného harmonogramu. Od dubna 1991 do dubna 1994 skupina Beaulieu v pěti splátkách (duben 1991, květen 1991, duben 1992, duben 1993 a duben 1994) zaplatila 213 100 000 BEF veřejnému akcionáři.
- 27 Po tomto odkoupení SNRSN (nyní pro Valonský region řídící společnost pro účast Valonského regionu v obchodních společnostech, dále jen „Sowagep“) dosud měla v SA Verlipack Ghlin 5087 akcií kategorie B bez hlasovacího práva a 3937 podílů na zisku kategorie I, tedy celkem 9024 cenných papírů, které měly být odkoupeny v období pěti let za jednotkovou nominální cenu 10 000 BEF stanovenou ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985, tedy za celkovou cenu 90 240 000 BEF, a v SA Verlipack Jumet 2923 akcií kategorie B bez hlasovacího práva a 2267 podílů na zisku kategorie I, tedy celkově 5190 cenných papírů, které měly být odkoupeny v období pěti let za jednotkovou nominální cenu 10 000 BEF stanovenou ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985, tedy celkovou cenu 51 900 000 BEF. Celková cena těchto 14 214 akcií a podílů dosahovala tedy částky 142 140 000 BEF.
- 28 V důsledku jednotlivých navýšení kapitálu uskutečněných soukromým akcionářem (Imcour Holding, nyní SA Imcopack Wallonie, společnost vlastníci továrny v Ghlin

a Jumet a NV Imcopack Vlaanderen, společnost vlastníci továrny v Mol) se podíl veřejného financování ve skupině Verlipack postupně snížil tak, že v rámci postupného odchodu vlastnily veřejné orgány pouze 20,7 % kapitálu uvedené skupiny.

Podpory z roku 1992 skupině Verlipack

- 29 Skupina Verlipack v roce 1992 získala dvě investiční podpory o celkové částce 502 122 500 BEF podle režimu s regionálním účelem. Rozhodnutí o přiznání půjčky konvertibilní na kapitálový podíl ve výši 500 milionů BEF regionální investiční společností (založenou zákonem ze dne 2. dubna 1962) bylo předmětem rozhodnutí Komise přijatého dne 25. listopadu 1992 nevznést námitky (Úř. věst. 1993, C 83, s. 3), přičemž tato půjčka nebyla uvolněna.
- 30 Podle vysvětlení belgické vlády poskytnutého v průběhu řízení, které vedlo k vydání rozhodnutí 2001/856/ES ze dne 4. října 2000 o státních podporách pro Verlipack-Belgie (Úř. věst. 2001, L 320, s. 28), skupina Verlipack měla problémy způsobené kvalitou svého řízení a zvláště své výroby, takže skupina Beaulieu nemohla být sama odpovědná a řídit investiční program ve výši 5500 milionů BEF, což by vysvětlovalo důvod, ze kterého Valonský region nevyplatil povolené podpory.

Vstup skupiny Heye-Glas mezi akcionáře skupiny Verlipack

- 31 Ztráty tří společností Verlipack v roce 1996 se nadále kumulovaly, což jim neumožnilo dodržet termíny splátek bankovních půjček z konce roku 1996. Za

těchto podmínek se skupina Beaulieu rozhodla změnit akcionářskou strukturu a vyjednávat s německou skupinou Heye-Glas (dále jen „Heye“), jedním z největších německých výrobců skla.

- 32 Dne 1. září 1996 skupina Verlipack a Heye podepsaly dohodu o technické spolupráci, která byla dne 11. dubna 1997 rozšířena na řídicí a finanční spolupráci, přičemž Heye se přímo podílela na řízení a vedení skupiny Verlipack.

Smlouva ze dne 18. prosince 1996

- 33 Smlouvou ze dne 18. prosince 1996 uzavřenou mezi žalobkyní a Sowagep byly akcie a podíly na zisku vlastněné Sowagep ve společnostech Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet odkoupeny skupinou Beaulieu. Podle této smlouvy totiž žalobkyně od Sowagep získala následující účast: 5 087 akcií kategorie B bez hlasovacího práva a 3 937 podílů na zisku kategorie I společnosti Verlipack Ghlin jako protiplnění za zaplacení částky 72 192 000 BEF, jakož i 2 923 akcií kategorie B bez hlasovacího práva a 2 267 podílů na zisku kategorie I společnosti Verlipack Jumet jako protiplnění za zaplacení částky 41 520 000 BEF, tedy celkem 14 214 akcií a podílů na zisku představující částku 113 712 000 BEF splatnou Sowagep „dne 31. prosince 2001, čistá částka bez úroků“.

Založení Verlipack Holding I a Verlipack Holding II

- 34 Skupina Beaulieu a Heye dne 24. ledna 1997 založily *de facto* holding Verlipack Holding I. Základní kapitál Verlipack Holding I byl 1 030 500 000 BEF, složený

z kapitálového vkladu ve výši 515 500 000 BEF vloženého Heye, přičemž druhý kapitálový vklad vložený skupinou Beaulieu a oceněný na 515 milionů BEF byl tvořen zařízením tří továren. Dne 11. dubna 1997 byl založen druhý holding, nazvaný Verlipack Holding II, o kapitálu 1 230 500 000 BEF (Verlipack Holding I měla 100 000 akcií za částku 1 030 500 000 BEF a Sowagep měla 19 408 akcií představující částku 200 milionů BEF). Řídící orgány celé nové průmyslové skupiny byly soustředěny na úrovni Verlipack Holding II, ve kterém měla Heye většinu, přičemž řízení jednotlivých oddělení bylo jediné pro celou skupinu.

Stav společností skupiny Verlipack v roce 1997

- 35 Výsledky oznámené společnostmi Heye a Verlipack se v roce 1997 významně zhoršily. Předběžný konsolidovaný a „neauditovaný“ stav k 30. listopadu 1997 uváděl pro tentýž rok čistou ztrátu 828 592 044 BEF.

Dohoda o oživení (Heads of Agreement) ze dne 5. června 1998

- 36 Dne 5. června 1998 byla z důvodu zhoršování situace společností skupiny Verlipack uzavřena smluvními stranami (bankami, skupinou Beaulieu, Heye a Sowagep) dohoda o oživení (Heads of Agreement). Tato dohoda, co se týče společnosti Heye, stanovila kapitálový vklad 200 milionů BEF a, co se týče Valonského regionu, jednak přeměnu půjčky 150 milionů BEF poskytnuté Verlipack Holding II uvedeným regionem v roce 1997 na kapitálový podíl, a jednak zvýšení kapitálu Verlipack Holding II o 100 milionů BEF, pro které měl Valonský region nalézt soukromého investora. Podle belgických orgánů (dopis ze dne 11. ledna 2001, zaregistrovaný dne

15. ledna 2001), skupina Beaulieu, co se týče hledání nového investora a za účelem okamžitého provedení plánu oživení, navrhla, že tento závazek sama splní „za podmínky, že tento zásah bude časově omezený a že jí bude nahrazen novým investorem, kterého má najít Sowagep“. Dodávají, že skupina Beaulieu, vůči které „Heads of Agreement“ stanovila vzdání se pohledávky 600 milionů BEF, měla veškerý zájem na tom, aby plán oživení přinesl očekávané výsledky.

- 37 Podle zápisu z mimořádné valné hromady akcionářů Verlipack Holding II ze dne 26. června 1998 bylo rozhodnuto o zvýšení kapitálu společnosti Heye vkladem 200 milionů BEF za 19 408 nových akcií a vkladem 100 milionů BEF Worldwide Investors Luxembourg (dále jen „Worldwide Investors“) za 9704 nových akcií. Worldwide Investors, která byla nalezena skupinou Beaulieu, zvýšila podle belgické vlády kapitál uvedené skupiny.

Dodatek ze dne 20. listopadu 1998 ke smlouvě ze dne 18. prosince 1996

- 38 Vzhledem k tomu, že nový plán oživení nedosáhl předpokládaných výsledků, a Valonský region tedy nemohl nalézt nového soukromého investora, tento region a skupina Beaulieu se rozhodly změnit text smlouvy ze dne 18. prosince 1996 dodatkem (dále jen „dodatek ze dne 20. listopadu 1998“), který stanoví, že zaplacení akcií získaných Beaulieu v rámci plnění smlouvy ze dne 18. prosince 1996 ve společnostech Verlipack Ghlin a Verlipack Jumeat za částku 113 712 000 BEF „bude moci být uskutečněno buď převodem na účet [Valonského regionu], nebo převedením 9704 akcií kapitálu SA Verlipack Holding II“ nejpozději k 31. prosinci 2001.

- 39 Dne 21. prosince 1998 Worldwide Investors převedla na skupinu Beaulieu 9704 akcií společnosti Verlipack Holding II. Jako protiplnění převedla skupina Beaulieu 9704 akcií společnosti Verlipack Holding I na Worldwide Investors. Skupina Beaulieu poté na Valonský region převedla v období od 21. do 31. prosince 1998 9704 akcií Verlipack Holding II „za vzdání se pohledávky regionu vůči skupině Beaulieu“.
- 40 K tomuto posledně uvedenému převodu, který byl předmětem dodatku ze dne 20. listopadu 1998, došlo několik týdnů před ohlášením úpadku skupiny Verlipack v podobě plnění místo placení za účelem zániku dluhu skupiny Beaulieu vůči Valonskému regionu, který vznikl v důsledku toho, že tato skupina nabyla v prosinci 1996 akcie Verlipack vlastněné Valonským regionem, jejichž cena byla odhadnuta na 113 712 000 BEF a jejichž splácení bez úroku mělo začít až od 31. prosince 2001.
- 41 Verlipack dne 8. ledna 1999 požádala o soudní vyrovnání pro továrny v Jumet a Ghlin a oznámila ukončení činnosti v továrně v Mol. Obchodní soud v Turnhout (Belgie) dne 11. ledna 1999 rozhodl o úpadku továren Verlipack v Mol a obchodní soud v Mons (Belgie) dne 18. ledna 1999 rozhodl o úpadku šesti společností sklářské skupiny Verlipack (továrny v Jumet a Ghlin, Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo a Imcour Lease).
- 42 Vzhledem k tomu, že Verlipack Holding II konstatovala, že již nemá k dispozici peněžní prostředky ani dostatečná aktiva, aby splácela své dluhy, ohlásila dne 11. února 1999 u obchodního soudu v Mons úpadek a upřesnila, že je od června 1998 platebně neschopná. Sowagep před tímto soudem vystoupila jako vedlejší účastník, aby uvedla, že nechce pokračovat ve vymáhání své pohledávky, což

způsobilo, že své dlužnici poskytla úvěr. Obchodní soud v Mons tedy rozsudkem ze dne 31. května 1999 konstatoval, že Verlipack Holding II nespĺňuje podmínky úpadku, i když budoucí činnost společnosti byla omezena na její vstup do likvidace z důvodu zániku jejího předmětu činnosti.

Rozhodnutí 2001/856 a formální vyšetřovací řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí

- 43 Rozhodnutím 2001/856 Komise rozhodla uzavřít řízení podle čl. 88 odst. 2 ES vůči některým podporám poskytnutým Belgickým královstvím skupině Verlipack. Tímž rozhodnutím Komise odvolala své rozhodnutí ze dne 16. září 1998, kterým rozhodla nevznést námitky vůči části uvedených podpor (Úř. věst. 1999, C 29, s. 13) z důvodu, že bylo založeno na nepřesných informacích, dále prohlásila některé tyto podpory za neslučitelné se společným trhem a požadovala jejich navrácení.
- 44 Belgické království podalo žalobu na neplatnost vůči tomuto rozhodnutí k Soudnímu dvoru, který ji zamítl rozsudkem ze dne 3. července 2003, *Belgie v. Komise* (C-457/00, Recueil, s. I-6931).
- 45 Při přezkoumání podpory, které vedlo k vydání rozhodnutí 2001/856, byla Komise informována o jiných opatřeních, která mohla být podporami pro skupinu Verlipack nebo skupinu Beaulieu.
- 46 V rámci své odpovědi na zahájení formálního vyšetřovacího řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí 2001/856, Belgické království dopisem ze dne 28. září 1999

Komisi sdělilo, že plnění místo placení, ke kterému došlo v prosinci 1998, způsobující zánik dluhu skupiny Beaulieu vůči Valonskému regionu, může být považováno za „nové zvýšení kapitálu Verlipack, financované skupinou Beaulieu, které bylo splaceno zánikem jejího dluhu vůči Valonskému regionu“.

47 Dopisem ze dne 5. července 2000 zaslaným Belgickému království Komise zejména uvedla, že má pochybnosti, co se týče případné podpory poskytnuté Valonským regionem skupině Beaulieu, z důvodu, že tato skupina získala při nabytí podílů továren v Jumet a Ghlin v prosinci 1996 platební podmínky, které by nebyly přijatelné pro soukromou finanční instituci. Komise se navíc tázala, zda plnění místo placení, ke kterému došlo několik týdnů od ohlášení úpadku Verlipack, nebylo podporou pro skupinu Beaulieu.

48 Za těchto podmínek Komise požádala Belgické království, aby jí poskytlo informace o následujících aspektech: „činnost Worldwide Investors, hledání soukromého investora Sowagep, použití 100 milionů BEF upsaných Worldwide Investors v červnu 1998, vysvětlení rozdílu v hodnotě 14 214 akcií získaných skupinou Beaulieu v roce 1996, vysvětlení toho, že německá skupina Heye nevěděla o těchto transakcích zahrnujících zásah valonských orgánů, vysvětlení čtyřleté lhůty splatnosti bez úroků poskytnuté Valonským regionem skupině Beaulieu za zaplacení 14 214 akcií, jakož i okolností, které několik týdnů od ohlášení úpadku továren Verlipack, a tedy za plné znalosti deficitní situace Verlipack vedly Valonský region k přijetí [předčasného] splacení tohoto dluhu“. V tomtéž dopise se Komise táže na určení osoby, která měla skutečnou výhodu ze zvýšení kapitálu Verlipack, upsaného v červnu 1998 Worldwide Investors.

49 Jelikož belgické orgány neodpověděly na tento dopis ze dne 5. července 2000, Komise dne 29. září 2000 zaslala upomínku. Vzhledem k tomu, že Belgické

království neposkytlo požadované informace ve stanovené lhůtě, Komise si dopisem ze dne 19. ledna 2001 v souladu s čl. 10 odst. 3 nařízení č. 659/1999 rozhodnutím vyžádala poskytnutí všech dokumentů, informací a údajů nezbytných pro přezkoumání slučitelnosti opatření ve prospěch Verlipack nebo skupiny Beaulieu vzhledem k článku 87 ES.

- 50 Belgické království však před tímto oznámením dopisem ze dne 11. ledna 2001 zaregistrovaným dne 15. ledna 2001 odpovědělo na dopis Komise ze dne 5. července 2000, přičemž uvedlo, že i přes špatné hospodářské výsledky Verlipack v průběhu roku 1997 bylo od března 1998 konstatováno snížení ztrát díky významnému zvýšení produktivity. Belgické orgány rovněž uvedly, že dohodou (Heads of Agreement) ze dne 5. června 1998 soukromé a veřejné smluvní strany rozhodly přijmout nový plán oživení. Tytéž orgány upřesnily, že jejich odpověď na žádost Komise byla nutně neúplná z důvodu nedostatku spolupráce skupiny Beaulieu.
- 51 Ve světle dostupných informací dospěla Komise dne 6. června 2001 k závěru, že vzdání se výše uvedené pohledávky obsahovalo převod veřejných prostředků belgického státu, který byl *prima facie* státní podporou ve smyslu článku 87 ES. Komise krom toho měla za to, že existují pochybnosti ohledně slučitelnosti podpor, které byly poskytnuty skupině Verlipack nebo skupině Beaulieu s článkem 87 ES a článkem 61 Dohody o Evropském hospodářském prostoru, takže ohledně těchto podpor zahájila formální vyšetřovací řízení stanovené v čl. 88 odst. 2 ES, o čemž bylo Belgické království informováno dopisem ze dne 8. června 2001 a vyzvala zúčastněné, aby jí předložili svá vyjádření (Úř. věst. 2001, C 313, s. 2).
- 52 Kolektiv ochrany pracovníků propuštěných z Verlipack v Jumet a Ghlin dopisem ze dne 3. prosince 2001, Spojené království dopisem ze dne 7. prosince 2001 a Belgické království dopisem došlým Komisi dne 16. ledna 2002 předložily své připomínky.

- 53 Dopisem ze dne 23. července 2001 byl právní zástupce žalobkyně informován o rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení. Komise od žalobkyně neobdržela žádné připomínky.
- 54 Dopisem došlým Komisi dne 26. července 2001 odpovědělo Belgické království Komisi tím, že uvedlo připomínky, které zpracovalo v důsledku příkazu, který obdrželo.
- 55 Komise dne 24. dubna 2002 přijala napadené rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí

- 56 Komise v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že „nezávisle na právně-finanční složitosti mechanismu, který je základem zásahu Worldwide Investors v červnu 1998, [...] skupina Beaulieu splatila v prosinci 1998 dluh ve výši 113 712 000 BEF vůči Valonskému regionu převedením 9 704 akcií Verlipack Holding II, jejichž nominální hodnota byla 100 milionů BEF, avšak jejichž skutečná hodnota měla být s ohledem na majetkovou situaci uvedené společnosti podstatně nižší“.
- 57 Co se týče ceny, za kterou žalobkyně smlouvou z 18. prosince 1996 odkoupila některé akcie vlastněné Valonským regionem ve společnostech Verlipack, Komise měla zejména za to, že v případě takového odkoupení byla povinnost stanovit cenu odpovídající 80 % emisní ceny povinností stanovenou belgickým zákonem, která byla bez rozlišení uložena všem, kteří si přáli koupit tento typ přednostních akcií.

- 58 Komise z toho vyvodila, že „dluh 113 712 000 BEF skupiny Beaulieu vůči Valonskému regionu byl určitým dluhem, jehož splacení nebylo nikterak spojeno s finanční situací skupiny Verlipack“.
- 59 Komise měla tedy za to, že přijetím akcií společnosti Verlipack Holding II, které měly nulovou hodnotu, za zánik určitého dluhu 113 712 000 BEF, se Valonský region vůči skupině Beaulieu vzdal pohledávky na splacení dluhu o této částce.
- 60 Belgické království však tvrdilo, že skupina Beaulieu neměla z této operace žádnou ekonomickou výhodu, neboť tímto vzdáním se pohledávky vůči skupině Beaulieu přiznala kompenzaci za „kapitálový vklad uskutečněný v červnu 1998“.
- 61 Komise však v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že smlouva „Heads of Agreement“ ze dne 5. června 1998 stanovila pouze, že valonské orgány se zavazují přivést investora, a nikoliv vložit 100 milionů BEF do kapitálu Verlipack Holding II.
- 62 Komise krom toho konstatovala, že Belgické království zaprvé neprokázalo existenci dohody, podle které skupina Beaulieu převzala závazek přijatý valonskou vládou nalézt investora, který by vložil 100 milionů BEF, a zadruhé existenci druhé odlišné dohody, která jde dále než dohoda první a podle které Valonský region skupině Beaulieu zaručil zaplacení částky 100 milionů BEF, které měl vložit soukromý investor.

63 Komise měla za to, že jedinou nezpochybnitelnou skutečností bylo, že se Valonský region dne 20. listopadu 1998 vzdal určité pohledávky 113 712 000 BEF vůči skupině Beaulieu výměnou za 9 704 akcií ve společnosti Verlipack Holding II, jejíž situace se dále zhoršila tak, že odůvodňovala nový plán refinancování v červnu 1998, v rámci kterého nebylo možné nalézt soukromého investora, který by souhlasil s vkladem 100 milionů BEF do základního kapitálu. Komise uvedla, že kapitál této společnosti byl dne 11. února 1999 ohodnocen na 1 BEF.

64 Co se týče slučitelnosti případné státní podpory se společným trhem, ačkoliv Belgické království neuplatnilo žádný důvod slučitelnosti, Komise nicméně tento bod přezkoumala a dospěla v podstatě k závěru, že podpora poskytnutá skupině Beaulieu byla pouze provozní podporou, která skupinu Beaulieu osvobodzovala od nákladů, které by musela nést sama za běžných podmínek svého běžného řízení nebo své činnosti. Uvedla, že taková podpora je neslučitelná s pravidly Společenství, jelikož se továrny skupiny Beaulieu nenacházely v jednom z regionů, kterých se týká čl. 87 odst. 3 písm. a) ES.

65 Konečně Komise připomenutím ustanovení článku 14 nařízení č. 659/99 měla za to, že „aby byly obnoveny hospodářské podmínky, kterým měl podnik čelit, pokud by mu nebyla neslučitelná podpora udělena, příjemce [by měl...] belgickým orgánům tuto podporu navrátit“.

66 Článek 1 napadeného rozhodnutí stanoví:

„Státní podpora poskytnutá Belgií skupině Beaulieu (Ter Lembeek International) v podobě vzdání se pohledávky v částce 113 712 000 BEF je neslučitelná se společným trhem.“

67 Článek 2 napadeného rozhodnutí stanoví:

„1. Belgie učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce navrátil podporu uvedenou v článku 1, kterou již má protiprávně k dispozici.

2. Navrácení se provede bezodkladně a v souladu s postupy vnitrostátního práva za předpokladu, že umožňují okamžitý a účinný výkon tohoto rozhodnutí. Podpory, které mají být navraceny, zahrnují úroky, které běží od data, kdy byly dány k dispozici příjemci, do data jejich navrácení. Úroky jsou vypočítány na základě referenční sazby používané pro výpočet ekvivalentu podpory v rámci podpor s regionálním účelem.“

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

68 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 22. července 2002 žalobkyně podala projednávanou žalobu.

69 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- konstatoval, že žaloba na neplatnost je přípustná a opodstatněná;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení v tomto stupni.

70 Komise navrhuje, aby Soud:

— konstatoval, že žaloba je nepřípustná a odmítl ji;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

71 Vzhledem k tomu, že se od nového soudního roku změnilo složení senátů Soudu, byl soudce zpravodaj přidělen pátému senátu. Projednávaná věc byla tedy přidělena pátému rozšířenému senátu.

72 Soud (pátý rozšířený senát) se na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl zahájit ústní část řízení, aniž by předem provedl důkazní opatření. V rámci organizačních procesních opatření však Komisi požádal, aby předložila některé dokumenty, jakož i přehled dokumentů, které má k dispozici, v rámci řízení, které vedlo k projednávané věci. Komise této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.

73 Na jednání dne 21. února 2006 byly vyslechnuty řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu.

K přípustnosti

Argumenty účastnic řízení

74 Komise úvodem zdůrazňuje, že žalobkyně nikdy nepředložila připomínky ani v rámci formálního vyšetřovacího řízení, které vedlo k vydání napadeného

rozhodnutí, ani v rámci formálního vyšetřovacího řízení, které vedlo k vydání rozhodnutí 2001/856, i když posledně uvedená již oznámila šetření týkající se dotčené podpory.

- 75 Komise uplatňuje, že všechny žalobní důvody uvedené žalobkyní jsou nepřípustné z důvodu, že spočívají na skutkových tvrzeních, které nikdy neuplatňovala v rámci formálního vyšetřovacího řízení, a že o velké části dokumentů přiložených k žalobě Komise, kromě výslovného uvedení opaku, nevěděla v okamžiku, kdy přijala napadené rozhodnutí. Co se týče skutkových tvrzení týkajících se prvního žalobního důvodu, je tomu tak zaprvé v případě tvrzení, podle kterého byla žalobkyně Valonským regionem „přinucena“ uzavřít smlouvu z 18. prosince 1996 tak, že *de facto* vzdání se této pohledávky dodatkem z 20. listopadu 1998 není státní podporou. Je tomu tak stejně v případě tvrzení, podle kterého žalobkyně nebyla příjemcem podpory z důvodu, že akcie vlastnila pouze během omezeného časového období. Komise zadruhé tvrdí, že argument žalobkyně, kterým zpochybňuje výklad královské vyhlášky z roku 1985 je nepřípustný, pokud nebyl uveden v rámci formálního vyšetřovacího řízení. Žalobkyně zatřetí nemůže zpochybňovat napadené rozhodnutí, co se týče skutečnosti, že dotčená podpora může ovlivňovat obchod, zejména na trhu textilu, a narušit hospodářskou soutěž v rozsahu, ve kterém tyto skutečnosti byly uvedeny v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení. Co se týče druhého žalobního důvodu, Komise namítá jeho nepřípustnost z důvodu, že se zakládá na nesprávné tezi, podle které podpora sloužila ke kompenzaci údajné ztráty spojené s údajně nuceným odkoupením akcií. Co se týče třetího žalobního důvodu, Komise rovněž navrhuje jeho nepřípustnost, neboť by odpovídal tvrzení, že dodatek ze dne 20. listopadu 1998 žalobkyni neposkytl žádnou výhodu, neboť je pouze kompenzací nuceného odkoupení akcií a podílů na zisku v roce 1996.
- 76 Co se týče dokumentů přiložených k žalobě, Komise upřesňuje, že s výjimkou stanov podniku a plné moci dané advokátům a jak to vyplývá z jejího dopisu ze dne 20. prosince 2002, neměla k dispozici jedenáct příloh přiložených k žalobě, tedy přílohu 4, 4a, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 18, 20a a 21. Z toho vyplývá, že v rozsahu, ve kterém

jsou žalobní důvody a argumenty žalobkyně založeny na uvedených přílohách, by měly být prohlášeny za nepřijatelné.

- 77 Krom toho oproti tomu, co tvrdí žalobkyně, některé písemnosti, které Komise neměla k dispozici v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, mají význam pro argumentaci žalobkyně. Je tomu tak ohledně příloh týkajících se smlouvy z 29. září 1987 uzavřené mezi W. De Backer a R. De Clerck (bod 11 žaloby), vkladu skupiny Beaulieu do Verlipack (body 17 a 18 žaloby), roční odkoupení skupinou Beaulieu (bod 20 žaloby), jakož i smlouvy z 26. prosince 1996 uzavřené mezi Imcopack Vlaanderen NV a Imcopack Wallonie na straně jedné a Heye na straně druhé (bod 30 žaloby). Podle Komise tedy není správné tvrdit, že tyto dokumenty se týkají pouze druhotných aspektů historie projednávané věci.
- 78 Žalobkyně uplatňuje, že žalobní důvody, které uvedla, jsou přípustné, neboť se zakládají výlučně na dokumentech, které byly Komisi známy v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, a že, i když Komise v napadeném rozhodnutí neuvádí všechny relevantní skutečnosti podstatné pro správnou analýzu projednávané věci vzhledem k právu státních podpor, má hlubší znalost skutečností vztahujících se k dotčené věci, která vedla k vydání rozhodnutí 2001/856, a předložila dokonce takové dokumenty, které žalobkyně neměla, jako je příloha IV žalobní odpovědi.
- 79 Žalobkyně upřesňuje, že dopisem ze dne 6. prosince a elektronickou poštou ze dne 11. prosince 2002 požádala o přehled dokumentů, které měla Komise k dispozici při přijetí napadeného rozhodnutí, jakož i podrobnosti ohledně skutkových tvrzení, která nebyla uvedena ve fázi před zahájením soudního řízení. Dopisem ze dne 20. prosince 2002, jí Komise odpověděla, pokud jde o skutková tvrzení, že jejím úkolem není dělat práci advokátů žalobkyně a, co se týče písemností, pouze nejasným způsobem mezi písemnostmi uvedenými žalobkyní označila dokumenty,

kteře neměla k dispozici, aniž by jí poskytla přehled dokumentů. Náleželo však Komisi, aby prokázala, že tyto údaje neměla k dispozici, neboť tím, že ve svém dopise ze dne 20. prosince 2002, kterým odmítla zpřístupnit její spis, poskytla neúplnou odpověď na žádost žalobkyně, Komise neumožnila jak žalobkyni, tak ani Soudu zjistit, zda vzhledem ke skutkovým poznatkům, které měla k dispozici, mohla přijmout napadené rozhodnutí.

80 Co se týče písemností, ohledně kterých Komise výslovně prohlašuje, že je neměla k dispozici v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, žalobkyně uplatňuje, že s výjimkou písemností, které se omezují na vysvětlení a konkretizaci určitého počtu podružných aspektů spojených s historickým popisem této věci (jako je zápis valné hromady Imcour nebo jednotlivé půjčky poskytnuté skupinou Beaulieu skupině Verlipack), všechny dokumenty, které při jednáních předložila, měla Komise při přijetí napadeného rozhodnutí, takže nemůže namítat nepřipustnost žalobních důvodů uvedených žalobkyní.

81 Co se týče skutkových tvrzení, ohledně kterých Komise prohlašuje, že o nich nevěděla v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, žalobkyně konstatuje, že s výjimkou tvrzení, podle kterého Sowagep přislíbila Verlipack v prosinci 1997 nový kapitálový vklad 100 milionů BEF, který ostatně neměl v projednávané věci žádný dopad, je Komisi zpochybněno jediné z těchto skutkových tvrzení jako jí neznámé, tedy tvrzení, podle kterého odkoupení akcií a podílů prostřednictvím smlouvy z 18. prosince 1996 nebylo dobrovolné. Žalobkyně tvrdí, že nehledě na úvahy ekonomické povahy, které by prokázaly nucený charakter tohoto nákupu, toto přinucení k odkoupení akcií výslovně vyplývá ze zprávy Valonského regionu ze dne 25. května 1998 zaslané Komisi, který tedy posledně uvedená měla k dispozici.

Závěry Soudu

82 Co se týče zjištění jednak, zda se příjemce podpory může opírat o skutečnosti a dokumenty, které Komisi nebyly oznámeny před přijetím jejího rozhodnutí, a jednak, zda žalobní důvody založené na takových skutečnostech a dokumentech jsou přípustné, je namísto připomenout, že podle ustálené judikatury v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 230 ES musí být posouzena legalita aktu Společenství na základě informací existujících ke dni, kdy byl akt přijat. Konkrétně, komplexní posouzení Komise musí být přezkoumána pouze na základě informací, které měla k dispozici v době, kdy učinila tato posouzení (rozsudky Soudního dvora ze dne 7. února 1979, *Francie v. Komise*, 15/76 a 16/76, Recueil, s. 321, bod 7; ze dne 10. července 1986, *Belgie v. Komise*, 234/84, Recueil, s. 2263, bod 16; ze dne 26. září 1996, *Francie v. Komise*, C-241/94, Recueil, s. I-4551, bod 33, a ze dne 11. září 2003, *Belgie v. Komise*, C-197/99P, Recueil, s. I-8461, bod 86; rozsudky Soudu ze dne 25. června 1998, *British Airways a další a British Midland Airways v. Komise*, T-371/94 a T-394/94, Recueil, s. II-2405, bod 81; ze dne 15. září 1998, *BFM a EFIM v. Komise*, T-126/96 a T-127/96, Recueil, s. II-3437, bod 88; ze dne 6. října 1999, *Kneissl Dachstein v. Komise*, T-110/97, Recueil, s. II-2881, bod 47; *Salomon v. Komise*, T-123/97, Recueil, s. II-2925, bod 48, a ze dne 11. května 2005, *Saxonia Edelmetalle a ZEMAG v. Komise*, T-111/01 a T-133/01, Sb. rozh. s. II-1579, bod 67).

83 V tomto ohledu nemůže být Komisi vytýkáno, že nezohlednila případné informace, které jí mohly být předloženy během správního řízení, avšak které předloženy nebyly, neboť Komise nemá povinnost šetřit bez návrhu a odhadem, které informace jí měly být předloženy (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 60, a ze dne 11. září 2003, *Belgie v. Komise*, bod 82 výše, bod 87; rozsudek Soudu ze dne 14. ledna 2004, *Fleuren Compost v. Komise*, T-109/01, Recueil, s. II-127, bod 49).

- 84 Soud z toho usoudil, že žalobkyně, která se účastnila formálního vyšetřovacího řízení podle čl. 88 odst. 2 ES, se nemůže dovolávat argumentů týkajících se skutkových zjištění, které byly Komisi neznámé a které jí nebyly oznámeny v průběhu formálního vyšetřovacího řízení. Naopak, nic nebrání zúčastněné straně vznést vůči konečnému rozhodnutí právní důvod, který nebyl vznesen ve fázi správního řízení (viz rozsudek Saxonía Edelmetalles a ZEMAG v. Komise, bod 82 výše, bod 68 a uvedená judikatura).
- 85 Tato judikatura může být s výhradou výjimečných případů rozšířena na případ, jako je tomu v projednávané věci, ve kterém se podnik neúčastnil vyšetřovacího řízení podle čl. 88 odst. 2 ES (viz v tomto smyslu rozsudek Saxonía Edelmetalles a ZEMAG v. Komise, bod 82 výše, bod 69).
- 86 Je totiž nesporné, že žalobkyně nevyužila svého práva účastnit se formálního vyšetřovacího řízení, i když, jak to vyplývá z dopisu ze dne 11. ledna 2001 zaslaného Belgickým královstvím Komisi, zaregistrovaného dne 15. ledna 2001, ji valonské orgány specificky vyzvaly k aktivní spolupráci na přípravě své odpovědi na žádost o informace zaslané Komisí Belgickému království dne 5. července 2000. Krom toho i přes opakované žádosti a z nedostatku jakékoli odpovědi na žádost Komise, požádal právní zástupce Belgického království dopisem ze dne 28. září 2000 žalobkyni, aby mu poskytla informace, aby mohl užitečně odpovědět Komisi. Poslední dva odstavce tohoto dopisu zní následovně:

„S ohledem na to, co předchází, moje klientka upozorňuje vaši klientku na riziko, že Evropská komise ve svém příštím rozhodnutí pravděpodobně belgickým orgánům uloží zajistit navrácení vaší klientkou částky 113 712 000 BEF navýšené o úroky.

Nehledě na uplynutí lhůty je však velmi žádoucí, aby vaše klientka neodkladně spolupracovala při přezkoumání věci uvedením všech skutečností, které jsou od ní požadovány, což Valonskému regionu možná umožní ještě uplatnit jeho stanovisko u Evropské komise před přijetím rozhodnutí.“

87 Valonské orgány krom toho ve svém výše uvedeném dopise ze dne 11. ledna 2001 Komisi informovaly o tom, že jejich právní poradce zdůrazňoval právnímu poradci skupiny Beaulieu význam řízení zahájeného Komisí a rizika vlastní takovému řízení pro tuto skupinu, a to bez úspěchu, a že jejich odpověď na žádost Komise o informace by byla neúplná, pokud by nezískala spolupráci skupiny Beaulieu.

88 Navíc dopisem ze dne 23. července 2001 byl právní poradce žalobkyně informován o rozhodnutí Komise ze dne 6. června 2001 zahájit formální vyšetřovací řízení, jehož kopii obdržel.

89 Konečně je nesporné, že žalobkyně byla v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení jmenovitě označena – zvláště v bodě II.2, která se týká skupiny Beaulieu, nad kterou, jak je upřesněno v bodě 20, má žalobkyně dohled – a že toto rozhodnutí vznášelo zejména ve svých bodech 29 až 43 a 70 až 75, jakož i v poznámce pod čarou č. 4, pochybnosti, pokud jde o skutečnost, že Valonský region se dne 20. listopadu 1998 vzdal určité pohledávky o částce 113 712 000 BEF vůči skupině Beaulieu výměnou za 9704 akcií ve Verlipack Holding II, jejíž situace se natolik zhoršila, že její aktiva byla dne 11. února 1999 oceněna na 1 BEF.

90 Nehledě na bezvadnou vědomost žalobkyně o zahájení formálního vyšetřovacího řízení týkajícího se zvláště vzdání se dotčené pohledávky a nutnosti a důležitosti, aby

poskytla některé informace z důvodu pochybností již uvedených Komisí, pokud jde o slučitelnost tohoto vzdání se pohledávky s právem Společenství, se však žalobkyně rozhodla neúčastnit se formálního vyšetřovacího řízení, přičemž ostatně nenamítala, že rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení bylo nedostatečně odůvodněno k tomu, aby mohla užitečně vykonávat svá práva (viz v tomto smyslu rozsudek *Fleuren Compost v. Komise*, bod 83 výše, bod 46).

- 91 Ze všeho, co předchází, jednak vyplývá, že žalobkyně nemůže uplatňovat informace, o kterých Komise nevěděla v okamžiku, kdy přijala napadené rozhodnutí, poprvé před Soudem. Toto platí tím spíše, co se týče zvláště skutkových tvrzení uvedených žalobkyní, které jsou podle ní podstatné pro správnou analýzu projednávané věci vzhledem k právu státních podpor.
- 92 Příjemce podpory se krom toho nemůže pod sankcí nepřípustnosti dovolávat žalobního důvodu podepřeného pouze informacemi, které byly Komisi neznámé v okamžiku, kdy přijala napadené rozhodnutí, jelikož legalita rozhodnutí v oblasti státních podpor musí být posouzena podle informací, které Komise měla k dispozici, když takové rozhodnutí přijala.
- 93 Je nutné nicméně konstatovat, že žalobní důvody uvedené žalobkyní na podporu její žaloby se zakládají na informacích, které byly Komisi v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí známy.
- 94 V rámci svého prvního žalobního důvodu žalobkyně zaprvé tvrdí, že při nabytí 14 214 akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I ve vztahu ke kapitálu Verlipack za zaplacení částky 113 712 000 BEF na základě smlouvy ze dne 18. prosince 1996,

byla k této akvizici přinucena valonskými orgány. Podle žalobkyně okolnost, že byla předmětem takového přinucení, je skutečností, kterou měla Komise zohlednit pro účely vymezení, zda podmínky, týkající se jednak existence podpory zvýhodňující některé podniky, a jednak, v případě kladné odpovědi, skutečnosti, že žalobkyně byla podnikem příjemcem podpory, byly splněny, jak tomu v projednávaném případě nebylo.

95 Žalobkyně na podporu svého argumentu týkajícího se přinucení uplatňuje zprávu ze dne 25. května 1998 zaslanou Valonským regionem Komisi, ve které je uvedeno, že „[v]zhledem k tomu, že Valonský region ztratil důvěru ve skupinu Beaulieu, uložil jako podmínku pro schválení operace vytvoření dvou holdingů odkoupení svých akcií v továrnách Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet“.

96 Co se týče nepřipustnosti argumentu donucení, je namíště konstatovat, že, jak to vyplývá ze spisu a otázek položených Soudem na jednání ohledně tohoto bodu, Komise jednak nezpochybňuje, že věděla o zprávě ze dne 25. května 1998 v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí. Krom toho se názory účastníků sporu se různí, pouze pokud jde o dosah této zprávy a pokud jde o výklad, který je třeba dát použití slovesa „uložit“ obsaženého v této zprávě, avšak nikoliv ohledně skutkové okolnosti, kterou bylo odkoupení žalobkyní akcií vlastněných Valonským regionem. Účelem argumentu žalobkyně, který se týká donucení, je ve skutečnosti vytknout Komisi, že se dopustila nesprávného posouzení obsahu této zprávy tak, že takový argument musí být prohlášen za přípustný.

97 Zadruhé, co se týče argumentu žalobkyně, kterým zpochybňuje skutečnost, že nadhodnocení ceny dotčených akcií a podílů na zisku stanovené ve smlouvě z 18. prosince 1996 bylo odůvodněno královskou vyhláškou z roku 1985, je nutno

rovněž konstatovat, že taková informace byla Komisi známa v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí, jak to vyplývá zejména z bodů 62 až 64 a poznámky pod čarou č. 21 rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení. V dopise ze dne 11. ledna 2001 zaslaném Komisi a zaregistrovaném dne 15. ledna 2001 krom toho valonské orgány napsaly:

„Je třeba připomenout, že celková cena 113 712 000 BEF za přednostní akcie bez hlasovacího práva a podíly na zisku vlastněné Valonským regionem ve Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet představovala v tomto období 80 % hodnoty těchto akcií a podílů na zisku na základě jejich emisní ceny.

Královská vyhláška ze 7. května 1985 (článek 3) o emisi přednostních akcií bez hlasovacího práva akciovými společnostmi z vnitrostátních odvětví totiž ukládá, že ‚cena nemůže být‘ v případě zpětného prodeje přednostních akcií bez hlasovacího práva emitující společnosti nebo třetím osobám ‚nižší než 80 % emisní ceny‘.

S ohledem na finanční situaci skupiny Verlipack, která byla v té době v kompletní restrukturalizaci, však tato cena bezpochyby neodpovídala skutečné hodnotě akcií a podílů na zisku, avšak byla stanovena, aby respektovala výše uvedený belgický právní předpis, což skupina Beaulieu akceptovala.

[...]

Smluvní strany tedy stanovily lhůtu čtyř let pro zaplacení dluhu skupiny Beaulieu bez úroků, aby bylo zčásti kompenzováno nadhodnocení vyplývající z použití právního předpisu (aktualizovaného ke dni platby) vzhledem k ekonomické hodnotě majetku.“

- 98 Tatáž informace je ostatně v podstatě převzata v bodě 2 dopisu Belgického království ze dne 26. července 2001 zaslaného Komisi.
- 99 Argument vycházející z královské vyhlášky z roku 1985 každopádně nemůže být považován za skutečnost, která by nemohla být předložena Soudu k posouzení, jestliže se jedná o otázku výkladu uvedené vyhlášky.
- 100 Zatřetí co se týče nepřipustnosti argumentu žalobkyně, podle kterého bylo napadené rozhodnutí stručné a nesprávné, pokud jde o rozbor obou podmínek týkajících se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy, je nutno konstatovat, že žalobkyně neuvádí žádnou informaci, kterou by Komise neměla k dispozici v době přijetí napadeného rozhodnutí, avšak spokojuje se s kritikou rozboru obsaženého v bodech 70 až 72 napadeného rozhodnutí založeného na pozici skupiny Beaulieu na trhu s textilem, i když byla dotčena jako akcionář společnosti skupiny Verlipack, a nikoliv jako výrobce textilu.
- 101 Z předchozího vyplývá, že námitka nepřipustnosti uvedená Komisí vůči prvnímu žalobnímu důvodu musí být zamítnuta.
- 102 Co se týče druhého žalobního důvodu, kterým žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu proporcionality tím, že požadovala navrácení podpory, zatímco z údajně nuceného odkoupení dotčených akcií a podílů na zisku neměla žádný prospěch, vychází ze stejných informací, jako jsou ty, které byly uvedeny v rámci prvního žalobního důvodu a o nichž Komise v době přijetí napadeného rozhodnutí věděla. Námitka nepřipustnosti vznesená vůči tomuto žalobnímu důvodu musí tedy být rovněž zamítnuta.

- 103 Co se týče třetího žalobního důvodu, kterým žalobkyně uplatňuje, že Komise porušila zásadu rovného zacházení, zpochybňuje způsob výpočtu hodnoty akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I, okamžik výpočtu jejich hodnoty, jakož i určení příjemce podpory, přičemž vychází ze skutečnosti, že dodatek ze dne 20. listopadu 1998 byl pouze kompenzační nuceného odkoupení uvedených akcií a podílů na zisku v roce 1996. Zde žalobkyně opět vychází z informací, jež Komise měla k dispozici v době přijetí napadeného rozhodnutí. Námitka nepřipustnosti vznesená vůči tomuto žalobnímu důvodu tedy nemůže být přijata.
- 104 Pokud jde o dokumenty, které žalobkyně uvedla na podporu svého návrhu a které jsou uvedeny v bodě 76 tohoto rozsudku, z nichž některé pouze ozřejmovaly některé druhotné aspekty projednávané věci, je namístě jednak uvést, že musí být odmítnuty v souladu s judikaturou uvedenou v bodech 82 až 84 výše. Krom toho, jak vyplývá ze spisu a otázek položených Soudem v tomto ohledu v průběhu ústní části řízení, žádný žalobní důvod nebo argument uvedený žalobkyní se nezakládá na dokumentech, o kterých Komise tvrdí, že je neměla k dispozici v době přijetí napadeného rozhodnutí ani v rámci spisu, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, ani v rámci souvisejícího spisu.
- 105 Konečně co se týče argumentu žalobkyně založeného na příloze 18 žaloby, podle které Sowagep v prosinci 1997 Verlipack slíbila nový kapitálový vklad ve výši 100 milionů BEF, postačuje konstatovat, že sama žalobkyně tvrdí, že na projednávanou věc nemá žádný dopad.
- 106 Ze všeho, co předchází, vyplývá jednak, že žalobkyně nemůže uplatňovat dokumenty uvedené v bodě 76 tohoto rozsudku, které jsou tedy odmítnuty, a jednak, že námitka nepřipustnosti uvedená Komisí musí být zamítnuta.

K věci samé

- 107 Žalobkyně na podporu své žaloby uvádí čtyři žalobní důvody vycházející zaprvé z porušení čl. 87 odst. 1 ES a článků 7 a 13 nařízení č. 659/1999, zadruhé z porušení zásady proporcionality a článku 14 nařízení č. 659/1999, zatřetí z porušení zásady rovného zacházení a začtvrté z porušení povinnosti odůvodnění.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 87 odst. 1 ES a ustanovení článku 7 ve spojení s článkem 13 nařízení č. 659/1999

- 108 Žalobkyně dělí první dovolávaný žalobní důvod do tří částí týkajících se zaprvé existence podpor zvýhodňujících určité podniky, dále skutečnosti, že pokud došlo ke zvýhodnění, žalobkyně nemůže být považována za zvýhodněný podnik ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, a konečně narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy.

K první části, týkající se existence podpor zvýhodňujících určité podniky

— Argumenty účastnic řízení

- 109 Žalobkyně má zaprvé za to, že úvaha obsažená v napadeném rozhodnutí, tedy že žalobkyně měla určitý a vymahatelný dluh o částce 113 712 000 BEF, který splatila převedením 9 704 akcií, které vlastnila ve společnosti Verlipack Holding II, jejichž hodnota byla nižší, či dokonce nulová, je zjednodušující. Taková úvaha je totiž

celkově založena na zohlednění pohledávky 113 712 000 BEF *in abstracto*, a nijak nezohledňuje skutkové okolnosti nebo ekonomickou situaci. Napadené rozhodnutí o dluhu pojednává, jako by se jednalo o povinnost vrácení prostředků, které veřejné orgány skutečně daly žalobkyni k dispozici, jak tomu v tomto případě není.

- 110 Žalobkyně tedy uvádí, že smlouvou z 18. prosince 1996 byla donucena koupit od Valonského regionu akcie a ponechala si je pouze velmi krátkou dobu, tedy od 18. prosince 1996 do 11. dubna 1997, dne, ke kterému Heye převzala kontrolu Verlipack Holding II. Od začátku bylo jasné, že opravdovým adresátem byla společnost Verlipack Holding I, jež měla být kontrolována Heye. Majetková hodnota těchto akcií byla tedy pro žalobkyni nulová. Krom toho to nebyly pouze ekonomické úvahy, které měly Komisi naznačit, že smlouva z 18. prosince 1996 nebyla transakcí uzavřenou žalobkyní dobrovolně. Komise byla v průběhu formálního vyšetřovacího řízení písemně plně informována o skutečnosti, že uvedená smlouva byla žalobkyni vnucena. Ze zprávy ze dne 25. května 1998 zaslané Valonským regionem Komisi takto vyplývá, že Valonský region ztratil veškerou důvěru v žalobkyni a přál si být součástí skupiny kontrolované Heye. Valonský region tedy od skupiny Beaulieu požadoval, aby od něj před vstoupením nového partnera mezi akcionáře skupiny Verlipack odkoupila veškerou účast. Heye si souběžně s tím nepřála přidružit se ke skupině, ve které mají účast veřejné orgány.
- 111 Žalobkyně má zadruhé za to, že nucené odkoupení akcií Verlipack Jumet a Verlipack Ghlin nemůže být analyzováno jako výhoda ve smyslu článku 87 ES.
- 112 Co se týče zaprvé objektivního ohodnocení dotčených akcií, nemůže být zpochybňováno, že opravdová hodnota akcií jistě nebyla 113 712 000 BEF. Valonský region ostatně v dopise ze dne 11. ledna 2001 zaslaném Komisi, zaregistrovaném dne

15. ledna 2001, uznal cenu za nepřiměřenou a bez jakéhokoliv vztahu s ekonomickou hodnotou akcií a podílů na zisku založenou na královské vyhlášce z roku 1985, zatímco pokud by hodnocení provedl odborník, došel by k závěru, že hodnota odkoupených akcií byla nulová. Toto konstatování je potvrzeno dopisem Belgického království ze dne 26. července 2001 zaslaným Komisi, podle kterého byla finanční situace tří společností Verlipack zneklidňující a prodejní cena akcií a podílů na zisku, stanovená na základě královské vyhlášky z roku 1985, již neodpovídala jejich skutečné hodnotě. Žádný běžný subjekt by takové odkoupení za takových podmínek neuskutečnil, takže toto by nemohlo s ohledem na dotčené okolnosti být kvalifikováno za dobrovolnou akvizici. Krom toho ke dni odkoupení Heye nepřijala žádný závazek, pokud jde o její případný vstup do kapitálu skupiny Verlipack, přičemž takový závazek byl přijat až smlouvou z 26. prosince 1996 mezi Imcopack Vlaanderen a Imcopack Walonie na straně jedné a Heye na straně druhé.

113 Důsledkem odkoupení akcií rovněž bylo, že Valonský region celkově vystoupil z Verlipack Jumet a Verlipack Ghlin, což bylo další významnou nevýhodou.

114 Skutečnost, že skutečná hodnota akcií byla již v této době nulová či dokonce negativní, je potvrzeno jednak rozhodnutím 2001/856, jehož bod 104 uvádí, že „[v]ýsledky dosažené továrnami v Ghlin a Jumet poukazují na významné provozní ztráty, jakož i výrazně snížený obrat za rok 1996 vzhledem k předchozím rokům“, bod 107 upřesňuje, že „Komise bere na vědomí, že finanční situace Verlipack před vstupem Heye nemůže prokazovat konkurenceschopnost“, a bod 115 uzavírá, že „provozní výsledky [Verlipack] před vstupem Heye nepochybně prokazují obtíže této skupiny“. Komise jednak sama poznala katastrofální finanční situaci, ve které se nacházela Verlipack ke konci roku 1996. V bodech 11 a 12 napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že „[o]bě dvě společnosti usazené ve Valonsku zaznamenávaly v této

době ztráty“, tedy v roce 1995 a 1996, a že „[s]kupina Verlipack nebyla schopna splácet v termínech bankovní půjčky z konce roku 1996“. Úvaha, kterou Komise rozvíjí za účelem nepřiznání jakékoli hodnoty 9 704 akciím Verlipack Holding II, se má rovněž použít na dotčené akcie.

- 115 Tento nedostatek životaschopnosti skupiny Verlipack v roce 1996 shledal rovněž generální advokát Jacobs ve svém stanovisku k rozsudku ze dne 3. července 2003, *Belgie v. Komise*, bod 44 výše (Recueil, s. I-6934).
- 116 I když Komise trvá na svém stanovisku, pokud jde o hodnotu akcií v roce 1996, žalobkyně trvá na tom, aby předložila hodnotící zprávu schopnou podložit své stanovisko a aby uvedla, v jakém rozsahu musela zohlednit zejména situaci společností skupiny Verlipack a skutečnost, že s akciemi nebylo spojeno žádné hlasovací právo a že i po jejich přeměně na akcie s hlasovacím právem představovaly nepatrné procento kapitálu Verlipack.
- 117 Mimoto, dva další argumenty podporují tento rozbor, podle kterého částka 113 712 000 BEF nemůže být považována za úroveň poskytnuté výhody: zaprvé podle občanského práva tato pohledávka zanikla. Z důvodu provedení dodatku ze dne 20. listopadu 1998 podle závazkového práva zanikla; zadruhé částka 113 712 000 BEF byla žalobkyni uložena Valonským regionem na základě královské vyhlášky z roku 1985.
- 118 Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že Valonský region pro odůvodnění hospodářsky nesprávné ceny stanovené ve smlouvě z 18. prosince 1996 uvedl právní závazek v této věci tak, že cena uložená zákonem nebo smlouvou byla představena jako nesjednatelná a uložená.

- 119 Žalobkyně trvá nejprve na upřesnění, že královská vyhláška z roku 1985, zejména její článek 3, nikterak nezavádí povinnost odkoupení, avšak týká se práva odkoupení, dále že stanoví, že smlouva o upsání musí stanovit právo odkoupení a upravit jeho podmínky, které jsou v tomto případě obsaženy v článku 11 a příloze 1 smlouvy z 30. dubna 1985, a konečně, že poskytuje podniku, do kterého stát investuje, právo odkoupit cenné papíry od posledně uvedeného stanovením ceny, která nemůže být nižší než 80 % emisní ceny. Toto ustanovení nevylučuje, že stát může nad rámec dohody o upsání udělit právo na odkoupení tak, že stanoví cenu nižší než 80 % emisní ceny. Toto ustanovení se netýká situací, ve kterých sám stát požaduje, aby vystoupil z kapitálu nebo nutí soukromý podnik převzít jeho účast. Jakýkoliv jiný výklad by znamenal, že stát by byl jakožto akcionář uvězněn a nemohl by nikdy prodat svou účast. Článek 3 královské vyhlášky z roku 1985 tedy nikterak nebrání smlouvě z 18. prosince 1996 a dodatku z 20. listopadu 1998, které se zjevně nezakládají na právu zpětné koupě obsaženém ve smlouvě z 30. dubna 1985.
- 120 Argument Komise, podle kterého žalobkyně uzavřením dodatku z 20. listopadu 1998 porušila článek 3 královské vyhlášky z roku 1985, je tedy nesprávný, neboť Valonský region nebyl ze zákona povinen stanovit cenu převodu akcií ve výši 80 % jejich nominální hodnoty.
- 121 Argument, podle kterého cena 113 712 000 BEF za akcie kategorie B a podílů na zisku kategorie I byla uložena smlouvou z 30. dubna 1985, nemůže být rovněž přijat.
- 122 Žádné z ustanovení smlouvy z 30. dubna 1985, zejména její články 10 a 11, totiž nejsou na projednávanou věc použitelné. Článek 10 uvedené smlouvy totiž stanoví podmínku, kterou není možno splnit v rámci smlouvy z 18. prosince 1996, neboť povinnost odkoupení stanovená tímto ustanovením se použila pouze tehdy, „pokud to přenesený zisk a disponibilní rezervy společností umožní“. Žalobkyně, která nemůže být postavena naroveň s R. De Clerck, krom toho nevěděla o dokumentu, ze

kterého vyplývá, že převzala tuto specifickou povinnost a že tento článek 10 není ustanovením uloženým královskou vyhláškou z roku 1985. Pokud jde o článek 11 smlouvy z 30. dubna 1985, i když je v souladu s královskou vyhláškou z roku 1985, není v projednávané věci relevantní. Jak tento článek, tak i dohoda zavádějící opci obsažená v příloze 1 smlouvy z 30. dubna 1985 pouze přiznávají opční právo společnostem Verlipack, a nikoliv povinnost zpětné koupě, přičemž se připomíná, že toto právo je přiznáno posledně uvedeným, a nikoliv žalobkyni.

- 123 Konečně, čtyři měsíce po smlouvě z 18. prosince 1996 Valonský region sjednal s Heye obdobnou povinnost koupě, v rámci které se vzdal přehnané ceny založené na obecné povinnosti, neboť jak to vyplývá z článku 1 opční smlouvy, bylo odkázáno na čistou hodnotu aktiva, a tedy na skutečnou hodnotu dotčených akcií jako kritéria vymezení ceny, a nikoliv na emisní cenu.
- 124 Dodatek z 20. listopadu 1998, který Komise nesprávně považuje za zcela samostatnou smlouvu, což není s ohledem na její znění logické (její název, body odůvodnění a ustanovení ukazují na nesamostatnost uvedeného dodatku, který je naopak součástí smlouvy z 18. prosince 1996), a ztrácí ze zřetele skutečnost, že tato transakce se týká platby za akcie získané žalobkyní v roce 1996, a tedy pouze upravuje cenu transakce tím, že přizpůsobuje platební režim režimu, který byl již přiznán Heye, přičemž žalobkyni bylo umožněno zaplatit Valonskému regionu za akcie povinně nabyté převodem určitého počtu akcií obdobné skutečné ekonomické hodnoty.
- 125 Zadruhé, co se týče konkrétního posouzení aspektu „výhoda“, žalobkyně nejprve uvádí, že převzaté akcie jí neposkytly žádnou další kontrolu, neboť s nimi nebylo spojeno hlasovací právo po dobu, co je vlastnil Valonský region (který je tedy každopádně nemohl použít k zásahu do procesu přijímání rozhodnutí společností

Verlipack), dále, že nezískala žádnou dividendu nebo jinou finanční výhodu z důvodu, že vlastnila dotčené akcie, a konečně, že nemohla dotčené akcie převést na hotovost, neboť v rámci vstupu Heye musela vložit dotčené akcie se svou kontrolní účastí ve Verlipack Holding I.

126 Komise tedy měla zkoumat celkový kontext skutkových okolností, neanalyzovat skutkové okolnosti izolovaně a vycházet z ekonomické situace, aniž by svoji analýzu omezila na formální právní aspekty, jak rozhodl Soudní dvůr ohledně určení hodnoty akcií v rozsudku ze dne 24. října 1996, Německo a další v. Komise (C-329/93, C-62/95 a C-63/95, Recueil, s. I-5151, bod 36). Podle žalobkyně je přístup Komise restriktivní, neboť se vyloučením jakéhokoli jiného faktoru omezuje na nominální hodnotu akcií, které žalobkyně byla nucena nabýt.

127 Žalobkyně vysvětluje nesprávnost rozboru Komise uvedením, že pokud by jí místo prodeje akcií a stanovení, že k zaplacení dojde později buď platbou v hotovosti, nebo plněním místo placení, Valonský region dal hned od počátku akcie bezplatně bez náhrady nebo protiplnění, byla by pro posouzení, zda došlo ke zvýhodnění a jaký byl jeho význam, zohledněna pouze hodnota akcií získaných bezplatně. Žalobkyně má tedy za to, že je třeba zohlednit specifické okolnosti této věci, tedy nucené odkoupení a uměle stanovené ceny, a vzhledem k tomu, že situace převažující v projednávaném případě a okolnosti uvedené výše jsou srovnatelné, musí být předmětem stejného rozboru podle práva státních podpor. V obou případech totiž žalobkyně vlastnila určité akcie a skutečnost, že toto bezplatné poskytnutí se uskuteční přímo, nebo prostřednictvím prominutí platby, by měla být nepodstatná. Komise tedy měla místo toho, že vycházela z pohledávky *in abstracto*, rozšířit svůj rozbor na skutečnou hodnotu aktiv, která byla žalobkyni převedena. Pouze tento rozbor by umožnil posoudit, zda se jedná v dané ekonomické situaci o výhodu.

128 Komise navrhuje tuto část zamítnout.

— Závěry Soudu

- 129 Je třeba zaprvé zkoumat argument žalobkyně, podle kterého byla Valonským regionem donucena smlouvou ze dne 18. prosince 1996 nabýt 14 214 akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I za částku 113 712 000 BEF, argument, který vychází ze zprávy ze dne 25. května 1998, ve které belgické orgány Komisi informovaly, že „[V]zhledem k tomu, že Valonský region ztratil důvěru ve skupinu Beaulieu, uložil jako podmínku pro schválení operace založení dvou holdingů odkoupení svých akcií v továrnách Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet“.
- 130 Úvodem je namístě konstatovat, že odkoupení akcií, které bylo předmětem smlouvy ze dne 18. prosince 1996 není Komisí v napadeném rozhodnutí kvalifikováno jako státní podpora.
- 131 Po tomto konstatování je třeba uvést, že podle článku 3 dodatku ze dne 18. listopadu 1987 „[o]de dne 1. října 1987 se níže podepsaní Imcour NV a R. De Clerck neodvolatelně zavazují převzít a vykonat veškerá práva a povinnosti, tak jak byly definovány ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985 a její příloze, jež měli k tomuto dni Adsum NV a W. De Backer“.
- 132 Mezi těmito povinnostmi byla povinnost uvedená v čl. 10 prvním pododstavci smlouvy ze dne 30. dubna 1985, která stanovila, že Adsum se zavazuje, aby od pátého roku po podpisu uvedené smlouvy tři společnosti Verlipack každý rok

koupily 10 % akcií kategorie B (koupě za jejich nominální hodnotu) a podílů na zisku kategorie I (koupě za jednotkovou cenu 10 000 BEF) vlastněných SNRSN, pokud to přenesený zisk a disponibilní rezervy uvedených společností umožní. Podle čl. 10 třetího pododstavce uvedené smlouvy, v případě neexistence takových dohod Adsum každopádně vykoná povinnosti stanovené v uvedeném článku.

133 Dodatek ze dne 18. listopadu 1987 krom toho upřesňuje, že došlo ke změně v kontrole řízení společností Verlipack a že ministři zahraničních věcí a financí dali svůj souhlas dne 17. listopadu 1987 v souladu s čl. 14 druhým pododstavcem smlouvy ze dne 30. dubna 1985.

134 Konečně článek 16 smlouvy ze dne 30. dubna 1985 stanovil, že stanovy společností budou pozměněny, aby byly zohledněny doložky obsažené v téže smlouvě.

135 Z těchto skutečností vyplývá, že žalobkyně za plné znalosti věci souhlasila s převzetím nejen práv, ale i povinností stanovených ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985, které měly Adsum a W. De Backer vůči Verlipack a belgickému státu a které v souladu s článkem 16 této smlouvy měly být nedílnou součástí stanov společností Verlipack. Imcour Holding, jejímž nástupcem byla žalobkyně, se zvláště na základě článku 3 dodatku ze dne 18. listopadu 1987 neodvolatelně zavázala dodržet povinnosti, jakož i kupní podmínky akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I vlastněných SNRSN v rámci kapitálu Verlipack.

136 Žalobkyně krom toho nemůže odmítat použitelnost takové povinnosti zpětné koupě tím, že se dovolává podmínky spočívající v existenci přeneseného zisku a disponibilní rezerv společností Verlipack uvedené v čl. 10 prvním pododstavci

smlouvy ze dne 30. dubna 1985, neboť na základě čl. 10 třetího pododstavce této smlouvy měla žalobkyně každopádně sama v případě neexistence akvizice společnostmi Verlipack přistoupit ke koupi akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I vlastněných SNRSN.

137 Je třeba rovněž uvést, že žalobkyně měla z plánované koupě akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I, které byly předmětem smlouvy ze dne 18. prosince 1996, více výhod.

138 Žalobkyně zaprvé okamžitě získala vlastnictví všech akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I dosud vlastněných valonskými orgány, které měla v každém případě nakupovat ročně po částech na základě dodatku ze dne 18. listopadu 1987, což jí tedy umožnilo přistoupit k restrukturalizaci Verlipack tím, že k ní přidružila Heye, a zjednodušit strukturu skupiny převedením všech akcií Verlipack Holding I.

139 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak to vyplývá ze spisu (viz zejména body 11 a 12 napadeného rozhodnutí, bod 23 žaloby a odstavce 6 a 7 dopisu Belgického království ze dne 26. července 2001 zaslaného Komisi), v roce 1996 byla situace společností skupiny Verlipack natolik znepokojující, že se vstup specialisty v oblasti skla jevil nevyhnutelným, aby umožnil nápravu hospodářské situace skupiny. Tento specialista, v daném případě Heye, si ostatně nepřál vstoupit do kapitálu skupiny, ve které mají účast veřejné orgány, což z pohledu Heye „mohlo představovat riziko změny většiny v případě spojení mezi Valonským regionem a skupinou Beaulieu“.

140 Toto konstatování uvedené ve zprávě ze dne 25. května 1998 ostatně není zpochybněno žalobkyní, která v bodě 22 své žaloby tvrdí, že „[s]kupina Beaulieu má

pocit, že veřejný akcionář není připraven aktivně podpořit tři společnosti Verlipack a že tyto společnosti bez radikálních opatření spějí přímo k úpadku. Beaulieu tedy připravuje záchrannou operaci, a hledá za tímto účelem strategické partnery, kteří mají uznávanou zkušenost na trhu se sklem“.

¹⁴¹ Z dopisu Belgického království ze dne 26. července 2001 zaslaného Komisi navíc vyplývá, že „Beaulieu a Heye, jakož i Valonský region zahájily vyjednávání za účelem zorganizovat převod skupiny Verlipack na Heye a uvést do provozu novou finanční strukturu zavedenou v dubnu 1997“, a že „v důsledku dohody mezi Beaulieu a Heye bylo dohodnuto, že akcie a podíly vlastněné Valonským regionem ve Verlipack Ghlin a Verlipack Jumet měly být koupeny Beaulieu před jakýmkoliv novým zásahem Valonského regionu“.

¹⁴² Valonský region se ostatně aktivně účastnil restrukturalizace skupiny Verlipack určené k zastavení hrozících ztrát. Jak to vyplývá z bodů 18 až 22 rozhodnutí 2001/856, poskytl v roce 1997 dvě půjčky Heye, které financovaly kapitálový vklad Heye do Verlipack za účelem uvedené restrukturalizace, o částce 250 milionů BEF každé z nich (viz rovněž v tomto ohledu rozsudek ze dne 3. července 2003, Belgie v. Komise, bod 44 výše, body 22 až 24).

¹⁴³ Zadruhé je krom toho namístě, v kontextu výše uvedených vyjednávání a dohody, ke kterým došlo mezi Beaulieu a Heye, rovněž uvést výhody získané žalobkyní, co se týče ceny akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I, které nabyla, jakož i podmínky jejich zaplacení.

- ¹⁴⁴ Zatímco tedy nejprve podle smlouvy ze dne 30. dubna 1985, ke které žalobkyně přistoupila dodatkem ze dne 18. listopadu 1987, měla žalobkyně zaplatit smlouvenou cenu postupně ve splátkách, smlouvou ze dne 18. prosince 1996 byla žalobkyni poskytnuta možnost odložit zaplacení ceny dotčených akcií a podílů na zisku k 31. prosinci 2001, a to bezúročně, nehledě na skutečnost, že okamžitě získala všechny tyto akcie a podíly na zisku, a mohla tak usnadnit restrukturalizaci Verlipack.
- ¹⁴⁵ Dále, oproti tvrzení žalobkyně, podle kterého cena nebyla sjednatelná, a ačkoliv měla zaplatit částku 142 140 000 BEF odpovídající 100 % nominální hodnoty dotčených akcií a podílů na zisku, jí bylo poskytnuto snížení o částku 28 428 000 BEF, přičemž zaplacená cena odpovídala i přes okamžité získání vlastnického práva a práva zaplatit částku 113 712 000 BEF až dne 31. prosince 2001, a to bez úroků, 80 % emisní ceny v souladu s článkem 3 královské vyhlášky z roku 1985.
- ¹⁴⁶ Konečně, tento rozbor rovněž vyplývá z dopisu Belgického království ze dne 26. července 2001 zaslaného Komisi, podle kterého „skupina Beaulieu souhlasila s koupí těchto akcií a podílů na zisku výměnou za příznivé platební podmínky, tedy splatnost čtyř let bez úroků, pro usnadnění zamýšlené restrukturalizace pod vedením Heye ve spolupráci s Valonským regionem“.
- ¹⁴⁷ Poslední odstavec zprávy ze dne 25. května 1998 uvedený žalobkyní na podporu jejího argumentu vycházejícího z neexistence prostoru pro vyjednávání při koupi dotčených akcií a podílů na zisku smlouvou ze dne 18. prosince 1996 musí být vykládán ve světle celkového kontextu koupě uvedeného výše, zvláště prokázané existence jednání mezi Heye a žalobkyní vedoucích k dohodě a k souhlasu posledně uvedené s dotčenou koupí doprovázenou výše uvedenými podmínkami, a nemůže být tedy chápán jako prokazující nátlak Valonského regionu vůči žalobkyni.

- 148 Krom toho další odstavce uvedené zprávy ze dne 25. května 1998 podporují tento rozbor v rozsahu, ve kterém je výslovně odkazováno na nutnost převedení kontroly skupiny Heye za účelem možnosti zajištění většinového podílu nového investora v tomto holdingu pro zlepšení situace Verlipack, což vyplývá spíše z vůle žalobkyně přidružit Heye k operaci nápravy hospodářské situace skupiny Verlipack.
- 149 Z toho tedy vyplývá, že s ohledem na povinnost koupě akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I, kterou žalobkyně převzala v dodatku ze dne 18. listopadu 1987, jakož i na dohodu, ke které došlo mezi skupinou Beaulieu a Heye, která uvedené koupi předcházela a na výhody z ní vyplývající, argument žalobkyně vycházející ze skutečnosti, že byla k takovému kroku donucena valonskými orgány, musí být zamítnut.
- 150 Zadruhé je namístě přezkoumat argument žalobkyně, podle kterého cena dotčených akcií a podílů na zisku, jejichž hodnota byla nulová, či dokonce záporná, byla ve smlouvě ze dne 18. prosince 1996 nadhodnocena a že předmětem dodatku ze dne 20. listopadu 1998 bylo upravit v něm stanovenou cenu za účelem jejího přizpůsobení ceně zaplacené čtyři měsíce poté Verlipack Holding I nebo, podle žalobkyně, Heye ve smlouvě ze dne 9. dubna 1997 v rámci obdobné povinnosti koupě akcií, jejichž cena byla stanovena podle jejich skutečné hodnoty, a nikoliv podle jejich nominální hodnoty.
- 151 Zaprvé, co se týče nadhodnocení ceny stanovené ve smlouvě ze dne 18. prosince 1996, je třeba připomenout, že žalobkyně jednak přistoupením dodatkem ze dne 18. listopadu 1987 ke smlouvě ze dne 30. dubna 1985 souhlasila, že přistoupí ke koupi akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I Verlipack vlastněných SNRSN podle časového harmonogramu a za cenu v něm stanovenou, a jednak věděla o tom, že podle královské vyhlášky z roku 1985, již specificky zmíněné v čl. 4 písm. f) posledním pododstavci smlouvy ze dne 30. dubna 1985, cena přednostních akcií bez hlasovacího práva nemohla být nižší než 80 % jejich emisní ceny.

- 152 Ze znění dopisu ze dne 11. ledna 2001 zaregistrovaného dne 15. ledna 2001, které je převzato v bodě 97 tohoto rozsudku, krom toho vyplývá, že valonské orgány Komise napsaly, že cena 113 712 000 BEF představovala na základě královské vyhlášky z roku 1985 80 % hodnoty těchto dotčených akcií a podílů na zisku na základě jejich emisní ceny.
- 153 Z dopisu Belgického království ze dne 26. července 2001 zasláního Komisi rovněž vyplývá, že belgické orgány jako odpověď na tvrzení Komise, podle kterého „povinnost stanovit cenu odpovídající 80 % emisní ceny je povinností stanovenou zákonem, která je uložena bez rozdílu všem, kteří si přejí koupit tento typ přednostních akcií“, uvedly, že již zohlednily skutečnost, že královská vyhláška z roku 1985 neukládala podmínky, za kterých musí být platba uskutečněna a že dohodnuté zvláštní podmínky byly odůvodněny dodatečnými výdaji vyplývajícími pro skupinu Beaulieu z použití belgické právní úpravy.
- 154 Jak tedy vyplývá z bodů 77 až 79 napadeného rozhodnutí, i když belgické orgány potvrdily skutečnost, že dotčené akcie a podíly na zisku byly zaplacený za cenu, která podle nich neodpovídala hospodářské situaci, tuto cenu nicméně odůvodnily královskou vyhláškou z roku 1985 použitelnou na jakékoli akviziční operace typu operace dotčené v projednávané věci a zdůraznily v dopisech ze dne 11. ledna a 26. července 2001 uvedených v bodech 152 a 153 tohoto rozsudku, že tento dodatečný výdaj kompenzovaly poskytnutím výhodných platebních podmínek, tedy zaplacením žalobkyni čtyři roky po převedení vlastnictví, bez úroku, jakož i přijetím této ceny skupinou Beaulieu.
- 155 Z bodů 10 a 13 rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení ostatně vyplývá, že částka aktiv byla vyšší než částka dluhů, přičemž aktiva sestávající ze tří továren (Ghlin, Jumet a Mol) byla ohodnocena na částku 515 milionů BEF a dluhy na více než 362,8 milionu BEF.

- 156 Je třeba konečně konstatovat, že ze spisu nevyplývá, že by žalobkyně v rámci jakéhokoli vnitrostátního soudního řízení zpochybnila jak svoji povinnost zaplatit částku ceny dotčených akcií a podílů na zisku uvedenou ve smlouvě ze dne 18. prosince 1996, se kterou ostatně souhlasila, tak použitelnost královské vyhlášky z roku 1985.
- 157 Zadruhé, co se týče předmětu dodatku ze dne 20. listopadu 1998, je namístě konstatovat, že stanoví jako důvody zániku dluhu buď zaplacení částky 113 712 000 BEF, anebo převedení 9704 akcií kapitálu společnosti Verlipack Holding II.
- 158 Prokázáním, že pohledávka mohla zaniknout nejen zaplacením částky 113 712 000 BEF, avšak rovněž převedením 9704 akcií nulové hodnoty, je tedy nutno konstatovat, že předmětem dodatku ze dne 20. listopadu 1998 nemohlo být přizpůsobení ceny dohodnuté ve smlouvě ze dne 18. prosince 1996 ceně stanovené ve smlouvě ze dne 9. dubna 1997, neboť tento dodatek podle vlastního znění pouze přidával možnost zániku dluhu převodem akcií nulové hodnoty.
- 159 Pokud by ostatně existovala vůle přistoupit k přizpůsobení ceny, je rozumné jednak předpokládat, že by bylo rovněž stanoveno snížení ceny převodem, a jednak, že by takový dodatek nebyl přijat dne 20. listopadu 1998, tedy přibližně dvacet měsíců po podpisu smlouvy ze dne 9. dubna 1997 mezi Valonským regionem a Verlipack Holding I (vlastněným Heye), dne, ke kterému, krom toho, jak vyplývá z bodu 75 napadeného rozhodnutí, se společnost Verlipack Holding II stala platebně neschopnou. Rozsudkem ze dne 31. května 1999 totiž obchodní soud v Mons konstatoval, že Verlipack Holding II byla od června 1998 platebně neschopná.

- 160 Z toho vyplývá, že argument žalobkyně vycházející ze skutečnosti, že skutečná hodnota akcií byla v roce 1996 nulová, či dokonce záporná, a že předmětem dodatku ze dne 20. listopadu 1998 bylo přizpůsobit cenu stanovenou ve smlouvě ze dne 18. prosince 1996 ceně stanovené ve smlouvě ze dne 9. dubna 1997, nemůže být přijat.
- 161 Ze všeho, co předchází, vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

K druhé části, týkající se skutečnosti, že pokud byla poskytnuta výhoda, žalobkyně nemůže být považována za podnik zvýhodněný ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES

— Argumenty účastnic řízení

- 162 Žalobkyně na podporu této části vychází z rozhodnutí 2001/856, zejména jeho bodů 109 a 110, ve kterých Komise uvádí, že příjemce podpory, který ji musí případně navrátit, není nezbytně podnik, který přímo získal prostředky od veřejných orgánů, avšak podnik, který má z těchto prostředků skutečnou výhodu. Podle bodu 110 rozhodnutí 2001/856 je to potvrzeno judikaturou Soudního dvora, která rozlišuje mezi jednak podniky, které byly pouze prostředníkem k převedení prostředků, a jednak podniky, které z nich měly výhodu, která by z nich mohla učinit příjemce. Žalobkyně přitom opět uplatňuje, že vlastnila akcie, které byla nucena nabýt a které si nechtěla ponechat, pouze po omezenou dobu. Jak tedy vyplývá ze zprávy Valonského regionu ze dne 25. května 1998 zaslaného Komisi, nucená koupě těchto akcií by měla být chápána ve světle skutečnosti, že Heye měla převzít kontrolu skupiny Verlipack, což je důvodem, proč byly dotčené akcie vloženy do společnosti Verlipack Holding I a nepřímo se dostaly do rukou Heye.

163 Žalobkyně má tedy za to, že nemůže být považována za zvýhodněnou ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.

164 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí je v rozsahu, ve kterém žalobkyni považuje za příjemce státní podpory, v rozporu jak s čl. 87 odst. 1 ES, tak i ustanovením článku 7 ve spojení s článkem 13 nařízení č. 659/1999.

165 Komise navrhuje tuto část zamítnout.

— Závěry Soudu

166 Je třeba zaprvé konstatovat, že pokud se argument žalobkyně zakládá na údajném nátlaku uskutečněném vůči ní při koupi 14 214 akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I smlouvou ze dne 18. prosince 1996, musí být zamítnut z důvodů uvedených v bodech 129 až 149 tohoto rozsudku.

167 Zadruhé má-li se za to, že argument žalobkyně nemá být chápán ve světle uvedené nucené koupě, nemůže být ani tak přijat.

168 Jak totiž bylo konstatováno v bodech 131 až 149 tohoto rozsudku, žalobkyně na základě závazku, který byl přijat Adsum v rámci smlouvy ze dne 30. dubna 1985, ke které žalobkyně přistoupila dodatkem ze dne 18. listopadu 1987 a který byl převzat

v rámci smlouvy ze dne 18. prosince 1996, souhlasila s koupí akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I, které vlastnil Valonský region v kapitálu SA Verlipack Jumet a SA Verlipack Ghlin za zaplacení částky 113 712 000 BEF.

- 169 Valonský region, který tedy měl určitou a likvidní pohledávku ve výši 113 712 000 BEF vůči žalobkyni, se tak nutně této pohledávky dne 20. listopadu 1998 vzdal výměnou za akcie v kapitálu společnosti, jejichž hodnota byla k tomuto dni nulová, což žalobkyně nepochybně. Posledně uvedená však neprokázala, že tuto částku v důsledku tohoto vzdání se pohledávky v listopadu 1998 převedla do kapitálu Verlipack Holding II nebo do kapitálu jiné společnosti, která by tedy byla jejím příjemcem, takže tato částka zůstala v majetku žalobkyně.
- 170 Komise měla tedy správně za to, že žalobkyně byla příjemcem, jelikož veřejné prostředky byly převedeny v její prospěch.
- 171 Z toho vyplývá, že druhá část tohoto žalobního důvodu musí být zamítnuta.

K třetí části, týkající se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy

— Argumenty účastnic řízení

- 172 Žalobkyně uvádí, že v bodech 70 až 72 napadeného rozhodnutí je Komise velmi stručná, pokud jde o rozbor obou dvou podmínek týkajících se narušení

hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy, neboť se spokojuje s tvrzením, že tyto podmínky jsou splněny, pokud je skupina Beaulieu prvořadým účastníkem trhu s textilem a velkou část své výroby vyváží.

- 173 To by znamenalo, že pro hospodářské subjekty, jako je skupina Beaulieu, by Komise byla osvobozena od povinnosti prokázat, že tyto dvě podmínky jsou splněny. Podle žalobkyně, je však zaprvé dotčena jakožto akcionář společnosti Verlipack, a nikoliv jakožto výrobce textilu a skutečnost, že byla donucena nabýt akcie skupiny vyrábějící obalové sklo a vložit je do holdingu kontrolovaného jiným subjektem na tomto trhu má malou souvislost s textilní činností skupiny Beaulieu. Za těchto podmínek žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že se podpora nachází na trhu odlišném od toho, na kterém došlo k narušení hospodářské soutěže, je napadené rozhodnutí nesprávné, neboť, co se týče dvou podmínek uvedených v čl. 87 odst. 1 ES, odkazuje pouze na postavení skupiny Beaulieu na trhu s textilem. Zadruhé, skutečnost, že ze svého majetku vyjmula prostředky, které vložila do Verlipack, zatížila, spíše než podpořila, svou činnost v oblasti textilu, a to tím spíše, že ztráta vyplývající z této investice je významná.

- 174 Požadováním zaplacení částky uvedené v napadeném rozhodnutí Komise nenapravila narušení hospodářské soutěže, právě naopak, a trestá skupinu Beaulieu, zatímco veřejný sektor sám uznal, že cena zaplacená žalobkyní za akcie byla nepřiměřená a že Valonský region upravil protiplnění prostřednictvím dodatku ze dne 20. listopadu 1998. Krom toho žalobkyně tyto akcie ve Verlipack Holding I vlastnila pouze během časově omezeného období, aniž by z nich měla jakoukoli finanční nebo hospodářskou výhodu. I za předpokladu, že by žalobkyně tyto akcie získala bezplatně, má posledně uvedená za to, že toto darování nemůže mít žádný vliv na hospodářskou soutěž na trhu s textilem.

175 Komise navrhuje tuto část zamítnout.

— Závěry Soudu

- 176 Úvodem je třeba uvést, že žalobkyně touto částí zpochybňuje jednak rozbor uskutečněný Komisí, pokud jde o konstatování, v projednávaném případě, podmínek týkajících se narušení hospodářské soutěže a ovlivnění obchodu mezi členskými státy uvedenými v čl. 87 odst. 1 ES, a jednak údajně stručné odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí, pokud jde o tyto dvě podmínky, odůvodnění, které je rovněž předmětem čtvrtého žalobního důvodu, a které tedy bude zkoumáno v rámci posledně uvedeného žalobního důvodu.
- 177 Zaprvé, co se týče podmínky týkající se narušení hospodářské soutěže, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury podpory, jejichž účelem je osvobodit podnik od nákladů, které by obvykle musel nést v rámci svého běžného řízení nebo svých běžných činností, v zásadě narušují podmínky hospodářské soutěže (viz rozsudek Soudu ze dne 8. června 1995, Siemens v. Komise, T-459/93, Recueil, s. II-1675, body 48 a 77 a uvedená judikatura, a rozsudek ze dne 30. dubna 1998, Vlaamse Gewest v. Komise, T-214/95, Recueil, s. II-717, bod 43).
- 178 Je třeba rovněž připomenout, že jakmile veřejný orgán zvýhodní podnik působící v odvětví výroby vyznačujícím se intenzivní hospodářskou soutěží tím, že mu poskytne výhodu, existuje narušení hospodářské soutěže nebo riziko takového narušení (rozsudek Vlaamse Gewest v. Komise, bod 177 výše, bod 46).

- 179 Valonský region se v tomto případě, jak bylo konstatováno v rámci přezkumu první a druhé části tohoto žalobního důvodu, vzdal pohledávky o částce 113 712 000 BEF, kterou měl vůči žalobkyni, která vykonává svoji činnost v odvětví, tedy odvětví textilu, které je zcela otevřené hospodářské soutěži.
- 180 Komise tedy v bodě 71 napadeného rozhodnutí měla oprávněně za to, že sporná podpora narušila nebo mohla narušit hospodářskou soutěž.
- 181 Co se týče podmínky týkající se ovlivnění obchodu mezi členskými státy, z ustálené judikatury vyplývá, že pokud finanční podpora poskytnutá členským státem posílí postavení podniku vzhledem k ostatním soutěžícím podnikům v rámci obchodu mezi členskými státy, musí být tento obchod považován za ovlivněný takovou podporou (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. září 1980, Philip Morris v. Komise, 730/79, Recueil, s. 2671, bod 11, a ze dne 17. června 1999, Belgie v. Komise, C-75/97, Recueil, s. I-3671, bod 47; rozsudky Soudu Vlaamse Gewest v. Komise, bod 177 výše, bod 50; ze dne 11. července 2002, HAMSA v. Komise, T-152/99, Recueil, s. II-3049, bod 220, a Fleuren Compost v. Komise, bod 83 výše, bod 57).
- 182 Komise v projednávaném případě v bodě 70 napadeného rozhodnutí vypracovala tabulku nezpochybněnou žalobkyní, ze které vyplývá, že v oblasti koberců a jiných podlahových pokrývek z textilního materiálu existuje významný obchod mezi Belgií a zbytkem světa, přičemž Belgie v roce 1998 vyvezla za 2 009 560 000,84 eur a dovezla za 211 659 000,19 eur.
- 183 Z bodu 71 napadeného rozhodnutí a zvláště z poznámky pod čarou č. 17 krom toho vyplývá, že žalobkyně je největším evropským výrobcem koberců, vyvážejícím 98 % své výroby. Komise ostatně uvedla, že v průběhu let 1997, 1998 a 1999 se prodej

žalobkyně zvýšil na částky 4 379 764 000 BEF, 5 182 220 000 BEF a 4 821 857 000 BEF.

- ¹⁸⁴ Konečně, argument žalobkyně, podle kterého podmínky uvedené v čl. 87 odst. 1 ES nejsou v projednávaném případě splněny, neboť sporná podpora se nachází na trhu odlišném od toho, na kterém došlo k narušení hospodářské soutěže, nemůže být přijat. Podle napadeného rozhodnutí se totiž řízení týkající se dotčené státní podpory týká skupiny Beaulieu, která je, jak vyplývá z bodu 22 napadeného rozhodnutí, podřízena žalobkyni. Poskytnutá podpora o částce 113 712 000 BEF, která nebyla, jak bylo konstatováno v bodě 169 tohoto rozsudku, vložena do kapitálu Verlipack Holding II nebo do kapitálu jiné společnosti v odvětví sklářství, zůstala v majetku skupiny Beaulieu. Tato podpora měla tedy nutně dopad na odvětví činnosti, ve kterém je činná skupina Beaulieu, tedy v odvětví textilu. Podpora, která byla žalobkyni poskytnuta, se tak projevila soutěžní výhodou na trhu textilu.

- ¹⁸⁵ Z toho vyplývá, že třetí část nemůže být přijata a že je namíste první žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality a článku 14 nařízení č. 659/1999

— Argumenty účastnic řízení

- ¹⁸⁶ Žalobkyně připomíná, že podle judikatury nesmí akty orgánů Společenství překročit meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaného cíle (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. května 1984, Denkavit Nederland, 15/83, Recueil, s. 2171;

rozsudek Soudu ze dne 22. listopadu 2001, *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie v. Komise*, T-9/98, Recueil, s. II-3367) a že tato zásada je uvedena v článku 14 nařízení č. 659/1999, který stanoví, že Komise nebude vyžadovat navrácení podpory, pokud by to bylo v rozporu s obecnými zásadami práva Společenství.

187 Žalobkyně má však za to, že prokázala, že nucená koupě dotčených akcií a podílů na zisku ve společnostech Verlipack jí neposkytla žádnou finanční nebo jinou výhodu ve smyslu článku 87 ES, takže by bylo v rozporu se zásadou proporcionality, aby jí bylo uloženo navrácení neexistující podpory.

188 Krom toho i za předpokladu, že by byla udělena ji zvýhodňující státní podpora, není možné údajnou poskytnutou výhodu kvantifikovat obvyklým způsobem. Ve většině případů se totiž předpokládá, že částka provozní podpory, kterou podnik přijal, v podstatě odpovídá narušení hospodářské soutěže v jeho odvětví činnosti. V projednávaném případě však jednak nedošlo k přímému převodu hotovosti z veřejného do soukromého sektoru, a jednak výhoda se nenachází v odvětví jeho tradiční činnosti. Je tedy nesprávné vymezit rozsah narušení hospodářské soutěže na trhu textilu pouze podle nominální hodnoty akcií nabytých žalobkyní ve skupině vyrábějící obalové sklo. Podle žalobkyně ze všech skutkových okolností věci vyplývá, že nominální hodnota akcií nemůže odpovídat rozsahu namítaného narušení hospodářské soutěže na trhu textilu nejen z důvodu, že taková hodnota je nepřiměřeně vysoká a nikterak neodpovídá jejich skutečné hodnotě, ale i proto, i za předpokladu, že nucená koupě akcií ji zvýhodnila, že jejím důsledkem nemůže být narušení hospodářské soutěže na trhu s textilem, neboť z bezplatného získání akcií na trhu skla automaticky nevyplyvá provozní výhoda na trhu textilu.

189 Z těchto skutečností vyplývá, že tvrzení Komise, podle kterého je navrácení nominální hodnoty akcií nabytých žalobkyní nezbytné pro odstranění narušení

hospodářské soutěže, je v rozporu s ekonomickou situací, takže vyžadováním tohoto navrácení Komise porušuje zásadu proporcionality, jakož i článek 14 nařízení č. 659/1999.

¹⁹⁰ Komise navrhuje tento žalobní důvod zamítnout.

Závěry Soudu

- ¹⁹¹ Co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého Komise porušila čl. 14 odst. 1 nařízení č. 659/1999 a zásadu proporcionality vyžadováním navrácení podpory, i když nucená koupě akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I na základě smlouvy z 18. prosince 1996 neposkytlo žalobkyni žádnou finanční výhodu, postačuje konstatovat, že v rozsahu, ve kterém se toto porušení zakládá na argumentu týkajícím se údajného donucení žalobkyně při uvedené koupi, musí být zamítnut z důvodů uvedených v bodech 129 až 149 tohoto rozsudku.
- ¹⁹² Za předpokladu, že argument žalobkyně se nezakládá na takovém donucení, avšak výhradně na samotné koupi akcií jí uskutečněné, musí být rovněž zamítnut.
- ¹⁹³ Je totiž třeba konstatovat, že v projednávaném případě, jak to vyplývá z napadeného rozhodnutí, zejména z jeho bodů 91 a 92, státní podpora spočívala ve skutečnosti, že Valonský region se dne 20. listopadu 1998 vzdal určité pohledávky ve výši 113 712 000 BEF vůči skupině Beaulieu výměnou za převedení 9 704 akcií v kapitálu

společnosti Verlipack Holding II, které ke dni jejich převodu, v prosinci 1998, neměly žádnou hodnotu, přičemž aktiva této společnosti byla ohodnocena dne 11. února 1999 na 1 BEF.

- 194 Žalobkyně tedy vychází z nesprávného předpokladu, zejména když tvrdí, že rozsah narušení hospodářské soutěže byl vymezen nesprávně na základě nominální hodnoty akcií nabytých v roce 1996, neboť to nebyla tato operace, která byla kvalifikována jako státní podpora, avšak bylo to vzdání se, dne 20. listopadu 1998 Valonským regionem, určité a splatné pohledávky ve výši 113 712 000 BEF, kterou měl vůči žalobkyni a kterou tato nikdy nepochybnila před vnitrostátními soudy.
- 195 Vzdáním se takové pohledávky ve prospěch soukromého podniku přitom Belgické království poskytlo podporu ve výši 113 712 000 BEF z veřejného sektoru do soukromého sektoru.
- 196 Význam narušení tedy měl být posouzen vzhledem ke skutečnosti, že Valonský region měl vůči žalobkyni určitou a splatnou pohledávku ve výši 113 712 000 BEF, jejíž navrácení se rozhodl nepožadovat.
- 197 Komise tedy vyžadovala v bodě 111 napadeného rozhodnutí, aby ve vztahu ke vzdání se pohledávky v této výši byla podpora navrácena „za účelem obnovení hospodářských podmínek, kterým by podnik musel čelit, pokud by mu nebyla poskytnuta podpora neslučitelná se společným trhem“.
- 198 Co se týče argumentu žalobkyně, podle kterého důsledkem udělené podpory nebylo narušení hospodářské soutěže na trhu textilu, neboť z bezplatného nabytí akcií na

trhu skla automaticky nevyplývalo poskytnutí provozní výhody na trhu textilu, postačuje připomenout, že jak již bylo rozhodnuto v bodě 184 tohoto rozsudku, podpora, která byla žalobkyni poskytnuta, zůstala v majetku skupiny Beaulieu a projevila se jako finanční výhoda na trhu textilu, takže vzhledem k tomu, že mohla posílit postavení podniku přijímajícího podporu vzhledem k ostatním podnikům a umožnit mu zvýšit jeho vývoz, nutně může narušit hospodářskou soutěž na společném trhu a ovlivnit obchod mezi členskými státy.

- ¹⁹⁹ Komisi tedy nemůže být vytýkáno, že porušila zásadu proporcionality, jakož i článek 14 nařízení č. 659/1999 z důvodu, že vyžadovala navrácení hodnoty podpory odpovídající vzdání se pohledávky ve výši 113 712 000 BEF.

- ²⁰⁰ Za těchto podmínek musí být druhý žalobní důvod zamítnut.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

- ²⁰¹ Žalobkyně, která tento žalobní důvod dělí do tří částí, Komisi vytýká, že porušila zásadu rovného zacházení, tak jak byla uvedena Soudním dvorem v rozsudku ze dne 19. října 1977, Ruckdeschel a další (117/76 a 16/77, Recueil, s. 1753), zaprvé tím, že použila dva různé způsoby vymezení hodnoty akcií a podílů na zisku vlastněných ve společnostech Verlipack, dále tím, že tento odhad učinila ve dvou různých okamžicích, a konečně, že použila argument týkající se konečného příjemce státní podpory dvěma odlišnými způsoby.

K první části, týkající se skutečnosti, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu rovného zacházení použitím dvou rozdílných způsobů pro vymezení hodnoty akcií a podílů na zisku

— Argumenty účastnic řízení

202 Žalobkyně Komisi vytýká, že použila dva rozdílné způsoby pro vymezení hodnoty akcií a podílů na zisku, které měla ve společnostech Verlipack, neboť jeden způsob byl založen na jejich emisní ceně (nominální hodnotě, tedy 113 712 000 BEF, ceně, za kterou je žalobkyně musela koupit), a druhý na skutečné hodnotě akcií v okamžiku jejich převedení na Valonský region, která byla podle bodu 80 napadeného rozhodnutí v konečném výsledku nulová.

203 V rámci těchto dvou transakcí se však Valonský region a žalobkyně dostaly do prakticky shodných situací: obě převedly portfolio cenných papírů ve společnostech Verlipack v době, kdy tyto společnosti měly ekonomické potíže, ať už v prosinci 1996, v době převodu dotčených akcií a podílů na zisku Valonským regionem na žalobkyni, nebo v listopadu 1998, v době převodu akcií žalobkyni na Valonský region. V prosinci 1996 Verlipack Jumet a Verlipack Ghlin totiž utrpěly velmi významné ztráty.

204 Žalobkyně se tedy táže, zda Komise měla důvody použít dva různé způsoby pro odhadnutí hodnoty portfolia cenných papírů ve společnostech v podstatě shodných, k jistě odlišnému datu, avšak ve velmi podobných situacích.

- 205 Žalobkyně uvádí, že jediné odůvodnění poskytnuté Komisí je královská vyhláška z roku 1985. Avšak v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 126 tohoto rozsudku je toto stanovisko příliš formální, přísné a restriktivní a nebere na vědomí rámec skutkových okolností a hospodářský rámec projednávané věci. Valonský region totiž jednak několikrát opakoval, že cena zaplacená žalobkyní v roce 1996 byla nadměrná, a jednak v roce 1997 Valonský region vůči Heye zohlednil skutečnou hodnotu akcií.
- 206 Komise navrhuje tuto část zamítnout.

— Závěry Soudu

- 207 Je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury diskriminace spočívá zejména v odlišném zacházení se srovnatelnými situacemi, což znevýhodňuje některé subjekty vzhledem k jiným, aniž by toto odlišné zacházení bylo odůvodněno existencí objektivních odlišností určitého významu (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. července 1962, Klöckner-Werke a Hoesch v. Vysoký úřad, 17/61 a 20/61, Recueil, s. 615, 652; ze dne 15. ledna 1985, Finsider v. Komise, 250/83, Recueil, s. 131, bod 8, a ze dne 26. září 2002, Španělsko v. Komise, C-351/98, Recueil, s. I-8031, bod 57; rozsudek Soudu ze dne 7. července 1999, Wirtschaftsvereinigung Stahl v. Komise, T-106/96, Recueil, s. II-2155, bod 103).
- 208 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně podle smlouvy ze dne 30. dubna 1985, ke které přistoupila na základě dodatku ze dne 18. listopadu 1987, souhlasila s převzetím práv a povinností vyplývajících z této smlouvy, která ve svém článku 10 přesně stanovila podmínky, kterým koupě akcií kategorie B a podílů na zisku

kategorie I podléhala, zvláště cenu. Tato smlouva krom toho výslovně odkazovala na královskou vyhlášku z roku 1985, která zejména stanovila podmínky ceny jejich odkoupení.

209 Jak to vyplývá z bodů 77 a 78 napadeného rozhodnutí, cena stanovená smlouvou ze dne 18. prosince 1996 odpovídala v souladu s královskou vyhláškou z roku 1985 80 % hodnoty přednostních akcií bez hlasovacího práva, stanovené ve smlouvě ze dne 30. dubna 1985. Touto transakcí žalobkyně měla určitý a splatný dluh ve výši 113 712 000 BEF vůči Valonskému regionu.

210 Naopak, vzhledem k tomu, že hodnota akcií, které Valonský region získal dodatkem ze dne 20. listopadu 1998 za pohledávku ve výši 113 712 000 BEF, takovou jak vyplývá z bodů 73 až 76 a 80 napadeného rozhodnutí, nebyla nikterak spojena s královskou vyhláškou z roku 1985, musela být stanovena ve světle takových skutečností, jaké byly ke dni uvedeného dodatku. V samotné době dodatku ze dne 20. listopadu 1998 byla však Verlipack Holding II, jejíž akcie byly převedeny na Valonský region, v platební neschopnosti, která podle rozsudku obchodního soudu v Mons ze dne 31. května 1999 nastala v červnu 1998 a její aktiva byla odhadnuta na 1 BEF. Tyto akcie, jejichž nominální hodnota byla 100 milionů BEF, tedy v době dodatku ze dne 20. listopadu 1998 už neměly žádnou hodnotu, což ostatně není žalobkyní zpochybňováno. Komise tedy mohla uvedený dodatek posoudit při zohlednění skutečné hodnoty dotčených akcií.

211 Z toho vyplývá, že vzhledem k tomu, že situace nejsou stejné, Komise se nedopustila žádného porušení zásady rovného zacházení.

212 Tento závěr nemůže být vyvrácen argumentem žalobkyně vycházejícím ze srovnání její situace se situací Heye v rámci smlouvy o opci ze dne 9. dubna 1997 podepsané

mezi Verlipack Holding I a Valonským regionem, kterou bylo dohodnuto, že „cena každé akcie [by odpovídala] hodnotě vypočtené vydělením čistých účetních aktiv [...] SA Verlipack Holding II [...] počtem akcií emitovaných uvedenou společností“.

213 Z této smlouvy totiž nevyplývá, že akcie vlastněné Valonským regionem v kapitálu Verlipack Holding II byly přednostními akciemi bez hlasovacího práva ve smyslu královské vyhlášky z roku 1985.

214 Každopádně i za předpokladu, že by akcie, které byly předmětem uvedené smlouvy o opci, byly srovnatelné s těmi, které byly předmětem převodu v rámci smlouvy ze dne 18. prosince 1996, je nutno konstatovat, jak správně uplatnila Komise, že se nerovného zacházení vůči žalobkyni dopustil Valonský region, a nikoliv Komise.

215 První část třetího žalobního důvodu musí tedy být zamítnuta.

K druhé části, týkající se skutečnosti, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu rovného zacházení posouzením akcií a podílů na zisku v různou dobu

— Argumenty účastnic řízení

216 Podle žalobkyně z napadeného rozhodnutí vyplývá, že akcie, které byly předmětem plnění místo placení v prosinci 1998, byly oceněny na 0 BEF z důvodu, že hodnota

aktiv Verlipack Holding II byla dne 11. února 1999 snížena na 1 BEF. Komise tedy pro vymezení hodnoty akcií poskytnutých místo placení Valonskému regionu vycházela z doby přijetí napadeného rozhodnutí a zohlednila pozdější vývoj dotyčné společnosti skupiny Verlipack až do okamžiku úpadku. Naopak, co se týče hodnoty akcií koupených v roce 1996, Komise zohlednila pouze jejich nominální hodnotu v době jejich nabytí. V bodě 107 napadeného rozhodnutí Komise tedy nijak nezohledňuje hospodářský a finanční vývoj dotyčných společností ani rozhodnutí 2001/856, ze kterého vyplývá, že před vstupem Heye se finanční situace Verlipack nejevila nijak životaschopná. Komise krom toho nebere na vědomí dodatek ze dne 20. listopadu 1998, na základě kterého pohledávka Valonského regionu podle občanského práva již zanikla převedením akcií Verlipack Holding II místo placení. Rozlišení takto provedené Komisí mezi těmito dvěma situacemi vyplývající ze skutečnosti, že zohlednila hospodářský a finanční vývoj skupiny Verlipack v první situaci, a nikoliv ve druhé, není objektivně odůvodněné a je porušením zásady rovného zacházení.

217 Komise navrhuje tuto část zamítnout.

— Závěry Soudu

218 Je třeba konstatovat, že touto druhou částí žalobkyně v podstatě přebírá argumenty, které již uvedla v rámci první části týkající se hodnoty dotčených akcií a podílů na zisku, takže lze odkázat na body 207 až 211 tohoto rozsudku.

219 Každopádně je namístě uvést, že Komise pro vymezení částky podpory poskytnuté žalobkyni dodatkem ze dne 20. listopadu 1998 oprávněně zohlednila skutečnosti

takové, jaké existovaly v době, kdy Valonský region přijal jako platbu za určitou a likvidní pohledávku ve výši 113 712 000 BEF převedení 9 704 akcií ve společnosti Verlipack Holding II, které k tomuto dni, tedy 20. listopadu 1998, neměly žádnou hodnotu.

220 Druhá část třetího žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.

Ke třetí části, týkající se skutečnosti, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu rovného zacházení použitím argumentu týkajícího se konečného příjemce státní podpory dvěma různými způsoby

— Argumenty účastnic řízení

221 Žalobkyně uvádí, jak to vyplývá z bodů 109 a 110 rozhodnutí 2001/856, že Heye nebyla považována za konečného příjemce podpory. Stejným způsobem žalobkyně tvrdí, že nemůže být považována za konečného příjemce pomoci, neboť téměř okamžitě (dne 24. ledna 1997) převedla portfolio cenných papírů nabytých dne 18. prosince 1996 do Verlipack Holding I, jejíž kontrola byla ode dne 11. dubna 1997 zajišťována Heye. Žalobkyně tedy neměla skutečnou výhodu z údajné státní podpory, a její postavení je tedy stejné jako postavení Heye v rozhodnutí 2001/856. Komise rozdílným zacházením s těmito dvěma společnostmi bez uvedení objektivního odůvodnění porušila zásadu rovného zacházení.

222 Komise navrhuje tuto část zamítnout.

— Závěry Soudu

223 Touto třetí částí žalobkyně opět zpochybňuje, že byla příjemcem podpory, a tvrdí, opírajíc se o body 109 a 110 rozhodnutí 2001/856, že stejně jako Heye nemohla akcie a podíly na zisku, které jí byly dány k dispozici dne 18. prosince 1996 užívat k jiným účelům než k tomu, aby je okamžitě vložila prostřednictvím Verlipack Holding I do továren Verlipack, takže z údajné státní podpory neměla výhodu.

224 Zaprvé je třeba připomenout, že jak to vyplývá z napadeného rozhodnutí, pouze vzdání se pohledávky stanovené dodatkem ze dne 20. listopadu 1998 bylo Komisí považováno za státní podporu, a že se tedy otázka kvalifikace jako státní podpory nemůže týkat transakce, které se týká smlouva ze dne 18. prosince 1996.

225 Zadruhé je třeba uvést, že v bodě 108 rozhodnutí 2001/856 Komise konstatovala, že „[d]oložky určení těchto dvou smluv [tedy povinné půjčky a půjčky] *expresis verbis* stanov[ily], že Heye i) se zavaz[ovala] rekapitalizovat továrny v Ghlin a Jumet a ii) financovat investice do tří továren Verlipack, včetně továrny v Mol (Flandry)“. Z toho vyplývá, že Heye měla díky získaným prostředkům rekapitalizovat Verlipack.

- 226 Naopak žádná doložka tohoto typu neexistuje v dodatku ze dne 20. listopadu 1998, přičemž žalobkyně ostatně netvrdí, že byla stanovena taková doložka o převodu prostředků, které dostala k dispozici, takže její situace nemůže být srovnatelná se situací Heye. Žalobkyně krom toho nijak netvrdila, že v důsledku vzdání se pohledávky, kterou měl Valonský region, přistoupila k rekapitalizaci Verlipack ve výši pohledávky, které se takto vzdal.
- 227 Z toho, co předchází, vyplývá, že třetí část nemůže být přijata a že je namístě třetí žalobní důvod zamítnout v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti odůvodnění

Argumenty účastnic řízení

- 228 Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí obsahuje mezery, pokud jde o odůvodnění alespoň ve čtyřech bodech.
- 229 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, co se týče důvodů, pro které Komise výhradně vychází z nominální hodnoty portfolia cenných papírů, které žalobkyně koupila, aniž by zohlednila složitý kontext skutkových okolností této věci.

- 230 Zadruhé, napadené rozhodnutí nevysvětluje důvody, proč Komise vycházela jednak z data jeho přijetí, co se týče hodnoty akcií poskytnutých místo placení (jejichž hodnota je odhadnuta na 1 BEF), a jednak z data nucené koupě akcií žalobkyní dne 18. prosince 1996, tedy jejich nominální hodnoty. Napadené rozhodnutí dostatečně tento rozdíl neodůvodňuje.
- 231 Zatřetí, napadené rozhodnutí neodůvodňuje rozdílné zacházení mezi žalobkyní a Heye v celé záležitosti Verlipack. Stejně tak jako Heye nebyla v rozhodnutí 2001/856 považována za konečného příjemce podpory, mělo tomu tak být i v napadeném rozhodnutí a neměla být považována za podnik, který měl skutečnou výhodu z portfolia cenných papírů, které jistě nabyła, avšak nuceně. Žalobkyně popřípadě mohla mít finanční výhodu pouze v rozsahu, ve kterém měla tyto cenné papíry, tedy od 18. prosince 1996 do 11. dubna 1997.
- 232 Konečně, žalobkyně odkazem na to, co bylo uvedeno v bodech 172 až 174 tohoto rozsudku, tvrdí, že Komise opomíná vysvětlit důvod, ze kterého podpora, má-li se za to, že jí byla poskytnuta, narušila hospodářskou soutěž a ovlivnila obchod mezi členskými státy na trhu textilu.
- 233 Komise navrhuje tento žalobní důvod zamítnout.

Závěry Soudu

- 234 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je povinnost odůvodnění stanovená v článku 253 ES podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena

od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá pod legalitu aktu po meritorní stránce. Z tohoto pohledu musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasné a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. března 1985, *Nizozemsko a Leeuwarder Papierwarenfabriek v. Komise*, 296/82 a 318/82, Recueil, s. 809, bod 19; *Komise v. Sytraval a Brink's France*, bod 83 výše, body 63 a 67, a ze dne 19. září 2002, *Španělsko v. Komise*, C-114/00, Recueil, s. I-7657, bod 62; rozsudek *Fleuren Compost v. Komise*, bod 83 výše, bod 119).

235 Tento požadavek musí být krom toho posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmů, které mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudky Soudního dvora *Španělsko v. Komise*, bod 234 výše, bod 63, a ze dne 28. ledna 2003, *Německo v. Komise*, C-334/99, Recueil, s. I-1139, bod 58 a uvedená judikatura).

236 Tato zásada použitá na kvalifikaci podpory vyžaduje, aby byly uvedeny důvody, pro které má Komise za to, že dotčená podpora spadá do působnosti čl. 87 odst. 1 ES (rozsudek Soudu ze dne 30. dubna 1998, *Cityflyer Express v. Komise*, T-16/96, Recueil, s. II-757, bod 66).

237 Vzhledem k této judikatuře není zřejmé, že by Komise nesplnila v tomto případě povinnost dostatečně odůvodnit napadené rozhodnutí, co se týče čtyř výtek uvedených žalobkyně.

238 Co se zaprvé týče skutečnosti, že se Komise opírá o nominální hodnotu akcií kategorie B a podílů na zisku kategorie I, které žalobkyně koupila v roce 1996, postačuje konstatovat, že jak to vyplývá z bodů 150 až 156 tohoto rozsudku týkajících se hodnoty dotčených akcií a podílů na zisku, Komise v bodech 77 a 78 napadeného rozhodnutí uvedla důvody, pro které z takové hodnoty vycházela. Tyto dva body jsou totiž následujícího znění:

„Belgie uplatňuje, že cena 113 712 000 BEF stanovená v prosinci 1996 za akcie bez hlasovacího práva a podíly na zisku převedené Sowagep na skupinu Beaulieu neodpovídala jejich hodnotě. V tomto případě se podle Belgie jednalo „o cenu uloženou královskou vyhláškou ze dne 7. května 1985“. Na základě článku 3 této královské vyhlášky kupní cena přednostních akcií bez hlasovacího práva „nemůže být nižší než 80 % emisní ceny“. Cena 113 712 000 BEF za akcie a podíly na zisku koupené skupinou Beaulieu v prosinci 1996 podle Belgie představovala 80 % jejich emisní ceny.“

Povinnost stanovit cenu odpovídající 80 % emisní ceny je však povinností stanovenou zákonem, která je uložena bez rozdílu všem, kteří si přejí koupit tento typ přednostních akcií.“

239 V rozsahu, ve kterém je argument žalobkyně spojen se skutečností, že Komise nedostatečně odůvodnila napadené rozhodnutí z důvodu, že neuvádí důvody, pro které vycházela výhradně z nominální hodnoty portfolia cenných papírů, které žalobkyně koupila v roce 1996, aniž by zohlednila složitější kontext skutkových okolností této věci, tedy údajné donucení, je třeba jej zamítnout z důvodů uvedených v bodech 129 až 149 tohoto rozsudku.

- 240 Z toho vyplývá, že Komisi nemůže být vytýkáno, že napadené rozhodnutí v tomto bodě neodůvodnila.
- 241 Co se zadruhé týče skutečnosti, že napadené rozhodnutí nevysvětluje důvody, pro které vychází z data jeho přijetí, co se týče hodnoty akcií poskytnutých místo platby v roce 1998 Valonskému regionu a z data nucené koupě dotčených akcií a podílů na zisku žalobkyní dne 18. prosince 1996, je třeba konstatovat, že jak to vyplývá z rozboru uskutečněného v bodech 207 až 211 a 218 až 220 tohoto rozsudku, Komise v bodech 77 až 79 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnila důvody, pro které v prosinci 1996 pohledávka Valonského regionu vůči žalobkyni dosáhla výše 113 712 000 BEF. Je tomu tak, i co se týče hodnoty akcií Verlipack Holding II, neboť Komise v bodech 73 až 76 a 80 napadeného rozhodnutí uvedla důvody, pro které v listopadu 1998 neměly tyto akcie žádnou hodnotu.
- 242 Jestliže krom toho žalobkyně tímto argumentem zpochybňuje opodstatněnost odůvodnění napadeného rozhodnutí tím, že uplatňuje, že byla údajně donucena, je třeba jej zamítnout z důvodů uvedených v bodech 129 až 149 tohoto rozsudku.
- 243 Co se zatřetí týče údajného nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajícího se rozdílného zacházení mezi žalobkyní a Heye z důvodu, že žalobkyně na rozdíl od Heye byla považována za podnik přijímající podporu, je třeba uvést, že Komise zejména v bodech 73, 80 a 91 uvedla důvody, pro které měla být žalobkyně považována za podnik přijímající dotčenou podporu.

- 244 Krom toho situace byla rozdílná, co se týče státní podpory, která byla předmětem rozhodnutí 2001/856. Jak totiž vyplývá z bodů 225 a 226 tohoto rozsudku, Komise v bodě 108 posledně uvedeného rozhodnutí konstatovala, že podpora měla sloužit k rekapitalizaci továren v Ghlin a Jumet, takže Heye nebyla konečným příjemcem podpory.
- 245 Žalobkyně tedy nemůže Komisi vytýkat nedostatek odůvodnění údajně rozdílného zacházení mezi žalobkyní a Heye.
- 246 Co se konečně týče výtky, podle které Komise opomněla vysvětlit důvod, ze kterého, za předpokladu, že podpora byla udělena žalobkyni, tato podpora narušila hospodářskou soutěž a ovlivnila obchod mezi členskými státy, je třeba konstatovat, že jak to vyplývá z bodů 176 až 184 tohoto rozsudku, Komise zvláště v bodech 70 až 72 napadeného rozhodnutí uvedla dostatečně jasně skutečnosti a právní důvody, které měly v celkové stavbě rozhodnutí v tomto ohledu podstatný význam, čímž žalobkyni a soudci Společenství umožnila seznámit se s důvody, pro které měla Komise za to, že sporná operace narušila hospodářskou soutěž a ovlivnila obchod uvnitř Unie (rozsudek Soudu ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, body 292 až 294).
- 247 Z toho vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

K návrhu žalobkyně na předložení dokumentů

- 248 Žalobkyně navrhuje, aby pokud Komise má zachovat svůj postoj, pokud jde o hodnotu akcií v roce 1996, předložila hodnotící zprávu, aby svůj postoj podložila.

- 249 Jak vyplývá z předchozích úvah, Soud mohl užitečně rozhodnout o žalobě na základě návrhových žádání, žalobních důvodů a argumentů uvedených během řízení a vzhledem k dokumentům předloženým účastníky řízení (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 19. září 2001, E v. Komise, T-152/00, Sb. VS s. I-A-179 a II-813, bod 86, a ze dne 6. července 2004, Huygens v. Komise, T-281/01, Sb. VS s. I-A-203 a II-903, bod 145).
- 250 Je tedy namístě zamítnout návrh žalobkyně směřující k tomu, aby bylo Komisi uloženo předložit jiné dokumenty než ty, které byly již na žádost Soudu předloženy (viz v tomto smyslu rozsudky E v. Komise, bod 249 výše, bod 87 a Huygens v. Komise, bod 249 výše, bod 146).

K nákladům řízení

- 251 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě uložit jí kromě toho, že ponese vlastní náklady řízení, náhradu nákladů řízení Komise.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. listopadu 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

M. Vilaras